

HORVÁTH

MENTÉS ↑ *SAVE*

MÁSKÉNT AS →

DÁNIEL

HORVÁTH

MENTÉS ↓ *SAVE*

MÁSKÉNT AS ←

DÁNIEL

HORVÁTH DÁNIEL

MENTÉS ↓ *SAVE*
MÁSKÉNT *AS* ←

HORVÁTH DÁNIEL

ÍRTA *Essay by*
GARAMI GRÉTA
2022

MENTÉS MÁSKÉNT → Horváth Dániel *Save as* ↓

Horváth Dániel festőművész 2020-ban töltötte be a művészeti szakmában is gyakran vízválasztónak tartott 40. életévét, melytől kezdve a festőművészt általában a szakma érett alkotóként tartja számon. Jelen kiadvány ebből az alkalomból készült, és célja, hogy bemutassa, összefoglalja a művész korai alkotói periódusának művészetét.

A Képzőművészeti Szakközépiskolában és a Magyar Képzőművészeti Egyetemen (2000-2006) is festőművész szakon végzett, és Horváth Dániel nagyon hamar, már az egyetem alatt, 2001-től kiállító alkotóvá vált, majd 2003-2004 között DAAD ösztöndíjban részesült és a nürnbergi Képzőművészeti Akadémián tanult tovább. 2008-2014 között a Nextart Galéria szerződött művésze volt, majd tanulmányait az MKE DLA képzésével zárta le 2013-2015 között. 2007-ben Essl-díjban, 2009-ben az egyik legjelentősebb, Magyarországon fiatal művészeknek adott elismerésben, az Esterházy Art Award-ban részesült. 2008-2011 között Derkovits-ösztöndíjas, 2016-ban a Római Magyar Akadémia képzőművészeti ösztöndíjasa lett. 2015-ben a Magyar Festészet Napja fiatal festő díját, a Maticska-díjat nyerte el. 2001-től tagja a Fiatal Képzőművészek Stúdiója Egyesületének, 2016-tól a Magyar Festészet Napja Kurátora, majd alelnöke. 2018 óta a Magyar Mecénás Program résztvevője. 2001 óta több mint 30 egyéni kiállítása volt, és közel 100 csoportos tárlaton szerepeltek művei. Horváth Dániel 2013-tól egyetemi oktatói tevékenységet is végez: az egeri Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, 2014 óta pedig a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő tanszékének adjunktusa.

Látvány és analízis

Horváth Dániel alapvetően figurális festészetet csinál: a látott valóság motívumaiból indul ki, de a valóságot a fikcióval elegyítve végül általában valamilyen egészen szürreális látványt tár elénk. Témáit tekintve a mindennapokból merítkezik – látszólag semmitmondó, hétköznapi tárgyakkól –, amelyek azonban a képein gyakran festői trükké változnak, bonyolult szimbólumokká mélyülnek, vagy művészi hitvallássá emelkednek. Az apró, színes, műanyag játékoktól az üres bőröndökön keresztül a fém kempingasztalig bármit lefesthetőnek tart, ha azt valamilyen érdekes festészeti játék vagy művészi üzenet közvetítésére alkalmasnak találja. Képei ugyanakkor messze túlmutatnak az ábrázolói és szimbolikus szándékon. Munkái különleges módon egyesítik a látvány-alapú, személyes élményből kiinduló szemléletmódot az analitikusan építkező, rejtett permanens koncepcióval rendelkező művészi attitűddel.

Festészet mint kortárs médium

Horváth Dániel a hagyományos táblaképfestészet műfaját és technikáját kortárs médiumként kezeli, azonban úgy kísérletezik vele, és úgy törekszik az új lehetőségek beemelésére és a festészet határának feszegetésére, hogy eközben megőrzi a tradicionális festészeti minőségeket –

The painter Dániel Horváth turned 40 in 2020, an age that is often considered to be a watershed in art. From the age of 40 painters are generally considered to be mature artists by the profession. This publication was made for this occasion. It aims to present and summarize the art of the artist's earlier years.

Dániel Horváth studied painting at the Secondary School of Visual Arts and the University of Fine Arts (2000-2006). He became an exhibiting artist during his years at University, in 2001. He received a DAAD scholarship from 2003 to 2004 and continued his studies at the Academy of Fine Arts in Nuremberg. Between 2008 and 2014, he was a contracted artist at Nextart Gallery and then completed his studies at the Doctoral School of the University of Fine Arts (MKE) between 2013 and 2015. In 2007 he received the Essl Prize and in 2009 the Esterházy Art Award, one of the most prestigious awards given to young artists in Hungary. Between 2008 and 2011 he was the recipient of the Derkovits Grant, and in 2016 he was awarded the Fine Arts Grant of the Hungarian Academy in Rome. In 2015 he won the Maticska Prize awarded to young painters on the Day of Hungarian Painting. He has been a member of the Association of Young Artists' Studios since 2001, curator, then vice-president of the Day of Hungarian Painting since 2016 and a participant of the Hungarian Patronage Programme since 2018. Since 2001 he has had more than 30 solo exhibitions and his work was displayed at almost 100 group exhibitions. Dániel Horváth has also been teaching at the Károly Eszterházy Catholic University in Eger since 2013, and a senior lecturer at the Department of Painting at the Hungarian University of Fine Arts since 2014.

Visuality and analysis

Dániel Horváth's basic style is figural painting. He starts from motifs of the seen reality but he mixes reality with fiction, usually revealing a very surreal sight. In terms of his subjects he draws from everyday life. The seemingly meaningless, mundane objects, however, often turn into visual tricks in his paintings, deepen into intricate symbols or rise to form the artist's creed. From tiny, colourful plastic toys or empty suitcases to metal camping tables he considers anything a subject for painting if he finds it suitable to demonstrate some interesting, playful painting technique or to convey an artistic message. His paintings, however, go far beyond pictorial and symbolic intent. His works have a special way of combining a visual approach based on personal experience and an analytically constructed artistic attitude with a hidden, permanent concept.

a színek erejétől a formák plasztikusságán vagy a látvány dekorativitásán keresztül a gesztusok lendületéig mindent, ami a festészet sajátja. Az anyag éppolyan fontos számára, mint a fogalmi aspektus. Képein a legkülönbözőbb, magasművészeti és a popkultúrából származó festészeti technikákat, anyagokat és eszközöket kombinálja: a hagyományos olajvászon, az akril, a graffitisek által használt szórópisztoly és festékspray, a műanyag alapú és ipari festékek, vagy a színes tusok és lakkok egyaránt szerepelnek. 2011-ben kitérőt tett a tárgyapplikáció felé is: a montázs, kollázs, vászonra ragasztott papírok és az assamblage is az eszköztárába került. A munkafolyamatban alkalmaz fotót, Photoshopot, filmrészleteket is, *Leviatán* c. kiállításának alapja pedig kifejezetten a digitális képalkotói tapasztalat volt.

Művészete nagyszerű példája annak, hogy számos prognózissal ellentétben, a digitális technológiák térhódítása következtében megvalósult paradigmaváltás után a manuális táblafestészet nem szűnt meg, hanem párbeszédbe kezdett az új kortárs médiumokkal, és hatásukra újragondolja, újrafejeszti önmagát.

A logikán túl

Horváth Dániel festészetében a befogadó számára talán az első zavarba ejtő jelenség a hagyományos képértelmezést mellőző rendszertelenség. Az elmúlt évtizedek figurális-realista tendenciáival szemben képein felbomlik a tradicionális téri-képi inercia rendszer, és a képi elemek – még ha figurálisak és valóságűiek is – kollázsszerűen kerülnek egymás mellé, hol alkalmazva, hol teljesen mellőzve a perspektíva és realista ábrázolás alaptörvényeit. Bizonyos munkákon a hagyományos kép-ablak metafora szemlélet látszik megvalósulni, míg másokon az elemeket gondolati-fogalmi kapcsolódás köti össze. Számos esetben azonban mindkettőt egyszerre alkalmazza a művész. A képen belül folyamatos arány-ütköztetésekkel, az előtér-háttér felcserélésével és eltérő nézőpontokból komponált térszegmensekkel találkozunk, amelyeket tovább bonyolít egy-egy, sokszor tartalmilag sem odaillő képi elem. Eltérő rendszerű képrétegek, különböző transzparenciák kerülnek egymásra, vagy a harmonikus kompozícióba egy dekomponált részlet vegyül, miközben egy-egy nagyobb tiszta felület mellett hirtelen motívumhalmaz történik. E képi csavarok folyamatosan kizökkentenek a látvány utáni és ábrázolói képszemlélet befogadásának könnyed, gyors folyamatából, a mozgás vagy a minta alapú percepció állapotából, de a koncepció felfejtésének gondolat vezérelte befogadói módszerét sem engedik érvényesülni – állandó zavarban tartva így a nézőt.

Painting as a contemporary medium

Dániel Horváth treats the genre and technique of traditional panel painting as a contemporary medium but seeks to experiment with it and bring in new possibilities to push the boundaries of painting while preserving its traditional qualities: from the power of colour through the plasticity of form or the decorative qualities of the visual to the momentum of gestures – everything that is unique to painting. Material is as important to him as the conceptual aspect. His paintings combine a variety of painting techniques, materials and tools of high art and pop culture: traditional oil on canvas, acrylic, spray guns and spray paints used by graffiti artists, plastic-based and industrial paints as well as coloured inks and varnishes. In 2011 he also made a detour towards object application: montage, collage, paper stuck on canvas and assemblage were added to his toolkit but he also uses photography, Photoshop and film excerpts in the course of the working process. His exhibition "Leviatán" was based specifically on the digital imaging experience.

His art is a great example of the fact that, contrary to many predictions, after the paradigm shift brought about by the spread of digital technologies, manual board painting has not become extinct but began a dialogue with the new contemporary media to reinvent and redevelop itself.

Beyond logic

Perhaps the first disquieting phenomenon for the viewer in Dániel Horváth's painting is its unsystematic quality that ignores traditional image interpretation. Contrary to the figural-realist tendencies of recent decades, the traditional system of spatial-pictorial inertia disintegrates in his paintings. Pictorial elements, even if figurative and realistic, are juxtaposed, sometimes respecting and sometimes completely ignoring the basic laws of perspective and realistic representation. In some works, the traditional image-window metaphor approach seems to be implemented, while in others the elements are joined up by a connection of thought and concept. In many cases, however, both are used simultaneously by the artist. Within his images we encounter continuous collisions of proportions, the foreground and the background keep changing places and we see spatial segments composed from different points of view, which are further complicated by pictorial elements that often do not fit the context. Systematically different image layers, different transparencies are superimposed on one another, or a decomposed detail is mixed into the harmonious composition with an unexpected accumulation of motifs next to a larger clean surface. We are constantly shocked by these pictorial twists and shaken out of the easy, fast process of taking in the visual and pictorial view of the image and of the state of motion or pattern-based perception of the concept. Also, they do not allow a thought-driven method of receiving the concept to be utilised and thus constantly confuse the viewer.

A munkák nem akarnak gyors optikai hatást elérni és tetszeni, de mégis vonzani akarják a szemet. Nem is hökkentenek meg azonnal, hanem a tudatalattiba csúsznak be, és hosszabb befogadói folyamat révén hozzák meg hatásukat. A képeken belül, ellentmondásos módon, egyszerre van diszharmonia és harmonia, valóság, illúzió és illúziórombolás, következetesség és esetlegesség, egyértelmű és rejtélyes jelentés, de logikus megfejtés nincsen, s az alkotások leginkább egyfajta meditatív bambulásra készítetik a nézőt. Horváth Dániel művészetének talán legmélyebb rejtett üzenete, az életről alkotott vallomása fogalmazódik meg e módszerben: az élet lényeges kérdéseinek nem a logika a megoldása, hanem inkább az azon való felülemelkedés.

Horváth Dániel rövidtávon játékra, hosszútávon pedig közös, mély elmélkedésre hív, s amíg nézője el nem fogadja ezt, és el nem kezd keresni a rejtvény megoldásának kulcsát, vagy nem hagy időt alámerülni a mélységbe – megélni a pátoszt, s egyszerre kinevetni önmagát –, addig a képek ijesztő véletlenszerűségének áldozata marad, s nem jut tovább a formai jellemzők befogadásán.

Önreflexió és újromantika

Bár Horváth Dániel munkáiban sokszor egy enigmatikus kereső-játékra készítő provokáció a fő cél, az alkotások – a művész saját bevallása szerint is – mindig belső élményeiből, saját egyéni érzéseiből, lelki jellegű jelenségekből indulnak ki, középpontjukban a művészi szubjektum és individuum áll.

A sorozatok tematikában és formai-stilisztikai szempontból is sokszor olyannyira különböznek egymástól, mintha nem is ugyanazon alkotó kezéből kerültek volna ki. Ez a különbözőség egyrészt abból fakad, hogy az alkotó mindenfajta formai ismétlődést igyekszik kiiktatni az azonosítás, könnyű felismerhetőség elkerülése végett, másrészt abból, hogy a műcsoportok fókuszát leginkább egy aktuális élethelyzetre és az abban megélt élményekre helyezi. Az alkotó a mindennapok tapasztalataira reflektál a munkáiban, ám az ezekben átélt intuíciók mindig túlmutatnak konkrétságukon, és jóval absztraktabb, a befogadó által is megközelíthető érzés- és gondolatkörökké transzformálódnak az alkotói folyamat során.

Horváth Dániel munkáiban gyakran érzékelhető egyfajta elvagyódó melankólia. Főleg a pályája elején készült képeiben nyilvánul ez meg, a munkák színvilágában, a vizionárius címadásokban (*A Földnek szeme van, az erdőnek pedig füle* – 2008), a kortárs világra való szomorú reflektálásokban, vagy a saját egzisztenciális problémák vagy élethelyzetek megjelenítésében (*Food* – 2008, *Oneroomapartment* – 2008).

The pieces do not aspire to have a quick optical effect and appeal but they still want to attract the eye. They do not shock immediately but seep into the subconscious and make an impact through a longer process of reception. Within the images, in a contradictory way, there is simultaneous disharmony and harmony, reality, illusion and the destruction of illusion, consistency and randomness, clarity and mystery of meaning, but there is no logical solution and the works are likely to slip the viewer into a kind of meditative, transfixed trance. This method helps formulate perhaps the deepest hidden message of Dániel Horváth's art, his credo about life: the essential questions of life are not solved by logic but rather by overcoming it.

In the short run, Dániel Horváth invites you to play, and in the long run to a deep reflection together. Until the viewer accepts this and starts to look for the key to solving the puzzle, until they allow themselves time to dive into the abyss – in other words, to experience the pathos and laugh at themselves at the same time – they remain a victim of the frightening randomness of the images and do not go beyond seeing the features of form.

Self-reflection and New Romanticism

Although the works of Dániel Horváth often have the main goal of provoking an enigmatic search game, the works, even according to the artist himself, always start from his inner experiences, his own individual feelings, spiritual phenomena, and focus on the artistic subjectivity and individuality.

In terms of theme and form/stylistics the series are often as different from one another as if they had not been made by the same creative hand. This difference stems, on the one hand, from the fact that the artist tries to eliminate all formal repetition in order to avoid identification and easy recognition, and, on the other hand, from the fact that these groups of works are mostly centred around a current life situation and the feelings experienced in them. The artist reflects on everyday experiences in his work, but the intuitions he has in them always go beyond their specificity and are transformed during the creative process into much more abstract circles of feelings and thoughts that are ready to be approached by the recipient.

The works of Dániel Horváth often show a kind of melancholy infused with wanderlust. This is especially evident in the pictures he made at the beginning of his career: in the colour scheme of the works and in the visionary titles (*A Földnek szeme van, az erdőnek pedig füle* (The Earth Has Eyes and the Forest Has Ears) – 2008), in sad reflections on the contemporary world and in the depictions of his own existential problems or life situations (*Food* – 2008, *Oneroomapartment* – 2008).

He was 20 years old when he lost his father in a tragic accident and through this sad experience the young artist on the brink of the most liberated age had to confront the cruel realities of the passing of life and human vulnerability. Perhaps this is why, despite all the playfulness, weirdness and the anti-aesthetic and

20 éves volt, amikor elvesztette az édesapját egy hirtelen történt baleset során, s a szomorú élmény épp a legfelszabadultabb kor küszöbén szembesítette a fiatal embert az elmúlás és az emberi kiszolgáltatottság kíméletlen valóságával. Talán innen eredeztethető, hogy minden játékosság, furcsaság, antiesztétikus és enigmatikus szándék ellenére festészetének mélyén a fenségessel – mint esztétikai értékkel vagy filozófiai fogalommal – való találkozás vágya fogalmazódik meg. A témát doktori disszertációjában (2017) is körüljárta, mestermunkájának címe: *Szublimalni egy traumát (installáció)*.¹

A doktori képzés alatt rendezett kiállításai (*Deja vu fabrik - 2013; Fachwerk - 2014; Homo Passanger - 2014*) önreflexív folyamatokról tanúskodnak, amelyek középpontjában az adott pillanat élményének, a személyes emlékezésnek vagy az utazásnak – mint a valódi önmagunkhoz való eljutás lehetőségének – témája állt. A kiállításokra készülve a festő egy sajátos kísérletet végzett, amelyben igyekezett egy kettős jelenlétet megvalósítani: miközben festett, önmagát is figyelte az alkotói folyamat alatt, hogy teljesen szeparálja saját gondolatait és mozgulatait minden más befolyás alól. Ez az önkereső művészi attitűd azonban nemcsak ezekben az években, hanem – hol tudatosabban, hol öntudatlanul – mindvégig jellemzi a művészt. Horváth Dániel melankóliája a romantika szemléletével abban is rokon, amely szerint a világ megismerése valójában csak önmagunk megismerése által lehetséges. Művészetében az eltérő tematikájú és formailag is különböző sorozatok azzal a hittel is készülnek, hogy idővel mindezek összességéből – a művész önmaga és a befogadó számára egyaránt – rekonstruálható lesz és kirajzolódik majd az egyedi autonóm művészi szubjektum: a válasz az örök *ki is vagyok én?* kérdésére.

E személyes szellemi és misztikus jelentésréteghez azonban mindig talányos út vezet, ami sokszor kioltja a filozofikus mélység komolyságát. Horváth Dániel munkáinak befogadásakor a néző éppúgy juthat el bagatell trükkökhöz, mint filozófiai bizarrságokhoz vagy súlyos ontológiai kérdésekhez.

Horváth Dániel jellemzően egymástól jól elkülönülő, egy-egy művészi koncepció, tematikai gondolatkör vagy festészeti probléma köré csoportosított ciklusokban alkot, amelyeket folyamatosan, rendszeresen és következetesen kiállításokban felépítve publikál.

Egy alapvető szakmai képzettséggel rendelkezve – a kisképzős és az óbudai szakképző iskolában Baksai József keze alatt töltött évek után – már az egyetem alatt tudatosan azzal foglalkozott, hogy egy olyan saját világot teremtsen, amiben a figurativitás és az absztrakció, a narratív és a konceptuális gondolkodás egyaránt megvalósul. Olyan művészetet akart létrehozni, ami bár a látvány utáni festés képességeire épít – amely szakma-technikai készség alapqualitása Horváth Dániel festészetének –, mégsem áll meg a látvány-alapú megközelítésnél, hanem nyitott, az értelmezhetőség határán álló enigmatikus világot teremt.

A festmény mint illúzió

A festészet mibenlétének keresése már a legkorábbi alkotásokban is megnyilvánul (*Üres I., II., III. - 2003.*), de a későbbi szemléletet megalapozó gondolat, hogy a kép olyan, mint a színpad, és a képtér az illúzió megteremtésének a felszíne vagy lehetősége, a diplomamunkájában jelent meg először. A *Kék lovasok* (2006) c. kép előterében egy fehér asztalszerű felületre mint színpadra állított, kék színű műanyag lovas

¹ Horváth Dániel: *Mestermunka. Szublimalni egy traumát (2017)* <http://docplayer.hu/111621483-Szublimalni-egy-traumat-2017-installacio-foto-szobortoredek-digitalis-kepkeret.html>. Letöltve utoljára: 2022.03

enigmatic intentions, in the depths of his art a desire to encounter the majestic (as an aesthetic value or a philosophical concept) is expressed. He also covered this topic in his doctoral dissertation (2017). The title of his thesis was: *Szublimalni egy traumát (To Sublimate A Trauma) (Installation)*.¹

The exhibitions during the period of his doctoral studies (*Deja vu fabrik - 2013; Fachwerk - 2014; Homo Passanger - 2014*) demonstrate self-reflexive processes, which focus on the themes of experiencing the moment, personal memories, or travel as an opportunity to get to our true selves. In preparation for these exhibitions the painter conducted a unique experiment in which he sought to achieve a dual presence: while he was painting, he also observed himself during the creative process in order to completely separate his own thoughts and movements from all other influences. However, it is not just during these years that the artist was characterized by this self-exploratory artistic attitude. Sometimes consciously, sometimes unconsciously it has been present throughout his career. Dániel Horváth's melancholy also shares some features with the world view of Romanticism, in that both claim that getting to know the world is really only possible by getting to know ourselves. In his art, the thematically and formally varied series of works are created with the belief that, over time, they will lead to the possibility of reconstructing and finding the outlines of the individual autonomous artistic subject – both for himself and for the recipient. This would provide an answer to the eternal question: *who am I really?*

However, this layer of personal spiritual and mystical meaning is always approached via an enigmatic path, which often extinguishes the seriousness of philosophical depth. By being the recipient of the works of Dániel Horváth, the viewer has the same chance to witness inconsequential tricks as to arrive at bizarre philosophical conclusions or ponder serious ontological questions.

Dániel Horváth typically creates in cycles that are clearly separated from one another and are grouped around an artistic or thematic concept or a problem within the art of painting. He continuously, regularly and consistently publishes these, arranged into exhibitions.

After his years spent with József Baksai at the Secondary School of Visual Arts and the vocational schools in Óbuda and obtaining a basic professional qualification, at the University he consciously worked to create a world of his own, in which figurativeness and abstraction, as well as narrative and conceptual thinking, are realised. An essential feature of Dániel Horváth's work is the professional and technical skill of visual-based painting. However, he wanted to create art that, although based on this skill, does not stop at the visual-based approach but creates an open, enigmatic world on the borderline of interpretability.

The art of painting as an illusion

The search for the nature of the art of painting appears even in his earliest works (*Üres (Empty) I., II., III. - 2003.*). However, it was his

¹ Horváth Dániel: *Masterpiece. Szublimalni egy traumát (2017)* <http://docplayer.hu/111621483-Szublimalni-egy-traumat-2017-installacio-foto-szobortoredek-digitalis-kepkeret.html>. Last accessed: March 2022

dissertation that first included the idea underlying his later view that the image is like a stage, and that the space of the image is the surface or the possibility of creating the illusion. In the foreground of his picture Kék lovasok (Blue Horsemen) (2006) there are blue plastic toy cavalrymen set on a white, table-like surface as a stage, with another painting in the background, depicting a landscape (picture in the picture), functioning as a set for the scene. The picture therefore depicts not a scene but a stage set up in a room (at the sides we see the edges where the room and the floor meet), almost, one could say, like a puppet theatre. The painting speaks about the art of painting, of the idea that the painting acts the same way for the recipient as theatre does: the viewer believes in the performance, wants to be included, to be a part of it, to experience the evoked moment, even if every detail is obviously just part of a plastic reality. For Dániel Horváth, therefore, the painting is not an open window, nor is it an autonomous surface for communication or an experimental space but a stage with possibilities similar to those of a theatre.

huszár játékgurák jelennek meg, amelyek mögött egy másik, tájat ábrázoló festmény van (kép a képben) a jelenet díszleteként. A Kék lovasok c. munka tehát nem egy jelenetet, hanem egy szobában (a széleken látjuk a szoba falának és a padló találkozásának éleit) felállított színpadot – mondhatnánk, bábszínházat – ábrázol. A festmény a festészetről beszél, arról a gondolatról, hogy a festmény ugyanúgy viselkedik a befogadó számára, mint a színház: a néző elhiszi az előadottat, bele akar helyezkedni, részese akar lenni, át akarja általa élni a megidézett pillanatot, még akkor is, ha minden részletéről messziről látszik, hogy csak plasztik-valóság. Horváth Dániel számára tehát a festmény nem nyitott ablak, nem is autonóm kommunikációs felület vagy kísérleti terep, hanem a színházhoz hasonló lehetőségekkel bíró színpad – melyben hol magasba röpíti, hol pofára ejti a nézőt, hiszen a későbbi alkotásokban sokkal inkább ennek az illúziónak a lerombolása, a festészet deheroizálása válik nála fő céljá.

A bagatell és az időtlen

A munkákban gyakran jelennek meg ismétlődő, szimbólumként használt motívumok, a korai képeken pl. a létra, az említett játékkatona vagy a Casanova-szerű figura. E szimbólumok nagyon sokrétegű jelentéskörrel bírnak – a létra esetében a háztartási eszköztől Jákob lajtorjájáig –, sajátosságuk éppen abban áll, hogy egyszerre utalnak jelentéktelen tárgyakra vagy személyes relikviákra, miközben mitikus jelentéseket is magukban hordoznak. E tárgyak általában mélyen gyökereznek az emberi kultúrában és így a konkrétságuk mellett megteremtik a képen belül az egyetemes tartalom és az időtlenség állapotát is. (E szimbólumok állandóan cserélődnek a továbbiakban, akár a beazonosítás és a kanonizálás kárára is, hogy egy-egy motívum vagy formai jellemző ne váljon olyan sajátossággá, ami, mint a szakma által rásütött fémjel, később korlátozhatja az alkotó szabadságát.)

Dráma és ragasztócsík

Az Otthon, édes otthon és a Rengeteg c. kiállítások az albérletről albérletre élő fiatalember életnehézségeit és az azokból való kimenekülés vágyának témáját járták körül a baljós atmoszféra megteremtéséhez hozzájáruló drámai fény festői eszközével. A sorozat nagysikerű darabja a horrorisztikus hatású Rengeteg c. kép, amelyen az éjszakai erdőben ember nem, csak a zseblámpák fénye látszódik, mintha a menekülő vagy elveszett főszereplőt, de az őt keresőket is elnyelte volna a sötétség. A Rengeteg c. sorozat a saját belső erdő vagy élet metaforájaként is értelmezhető, ahol néha erős fényben lát az ember, de általában inkább sötétben, csak fényforrástól fényforrásig halad, vagy inkább csak bolyong

The viewers are sometimes lifted up high, sometimes dropped on their face, and in his later works the destruction of this illusion and the de-heroisation of the art of painting have increasingly become the artist’s main goal.

The bagatelle and the timeless

Repetitive motifs used as symbols often appear in the pictures, e.g. the ladder, the above-mentioned toy soldier or the Casanova-like figure in the early works. These symbols have a very diverse range of meanings: for example, the ladder can refer to a household device as well as to Jacobs ladder. They are unique because they simultaneously refer to insignificant objects and personal relics, while also carrying mythical meaning. These objects are usually deeply rooted in human culture and thus, in addition to their concreteness, they also create a state of universality and timelessness within the picture. (These symbols are constantly swapped for others, even to the detriment of identification and canonisation, so that a motif or formal feature does not become a hallmark declared by the profession, which may later restrict the creator’s freedom.)

Drama and adhesive tape

The exhibitions Otthon, édes otthon (Home, Sweet Home) and Rengeteg (The Woods) revolved around the hardships of the life of a young man moving from subtle to subtle, as well as the theme of his desire to escape from them. In these pictures the artistic tool of dramatic light was used to create an ominous atmosphere. The hugely successful piece in the series is the horror-like Rengeteg (The Woods). In the picture there are no people in the night forest, only the light of flashlights is visible, as if the darkness had swallowed the fleeing or lost protagonist but also those looking for him. The Rengeteg series can also be interpreted as a metaphor for one’s own inner forest or inner life, where a bright light sometimes lights the way but one usually travels in the dark, walking, or rather just wandering, from light source to light source.

However, this dramatic content is not always so clear. Away I.(2010) also evokes deep empathic feelings in the viewer. In it, the human figure, the allegory of the sensitive young artist, is as vulnerable fleeing from life as the scared deer in the dazzling headlights of a suddenly appearing car. The next stage (Away II.– 2010), however, treats the whole subject in a frivolous way,

Ez a drámai tartalom azonban nem minden esetben olyan egyértelmű. **Az Away I.(2010) c. munka – szintén mély empatikus érzéseket keltve a befogadóban – azt meséli el számunkra, hogy az emberi alak – mint az érzékeny fiatal művész allegóriája – éppolyan kiszolgáltatottan szalad el az élettől, mint a riadt özek egy hirtelen felvillanó autó vakító fényétől. A következő feldolgozás (Away II.– 2010) azonban az egész témát komolytalanná teszi, kibillent a mélyenszántó melankóliából, és két ócska ragasztócsíkot festve a jelenet mellé immáron azt akarja elhítenni velünk, hogy vicc volt az egész.**

Történetek jön és rosszon túl

2011-ben Horváth Dániel 1 hónapos ösztöndíjjal Portugáliában, Lisszabonban tartózkodott. A rövid, de nagyon erős hatású időszak olyan képek születéséhez járult hozzá, amelyekben a korábbi nehézségeken való felülemelkedés dominál. Az Ima I., II. című képek lisszaboni templombelsők által ihletett munkák, amelyeken új technikai kísérlet jelenik meg. A munkák eltérnek a korábbi hagyományos festészeti anyaghasználattól: összegyűrt papír vagy valódi műanyag szalag található rajtuk. Itt valódi tárgyak teremtik meg ugyanazt a kizökkentő élményt, ami korábban az odafestett furcsa, képbe nem illő motívumok szerepe volt. A Tegnap, ma holnap c. festményen állatok, növények és a vászonra applikált nejlonzacskók, CD-k jelenítik meg az apokaliptikus és kaotikus masszát, ami aztán a következő sorozatnak, az Entrópia c. képeknek is témájává is vált.

A 2011-ben kiállított, Entrópia című munkák a vörösiszap-katasztrófa hatását is feldolgozták. A hatalmas rendetlenséget ábrázoló enteriőrszerű festményeken a motívumok brutális túlzásúfolása, a körvonalak, tárgyhatárok elmosása, szemben a reflexfények kiélesítésével, a folyamatos be- és kizoomolás bizarr látványosságot kölcsönöz a képeknek.

A színes, dekoratív képek mellett ebben az évben is készültek horrorisztikus, fekete dominanciájú munkák, a korábbi tájképi jelleggel ellentétben az Entrópia-sorozatnál látott enteriőr-szemléletet szerint. A Fóbia I., II., III. c. képek nyomasztó, üres doboztereket megjelenítő garázt, szobát ábrázoló festmények. A kép sarkaiból indul a perspektíva, a kompozíció közepén van az enyészpont, ami a tartalmi középponttal is azonos – akár a reneszánsz festészetben –, azzal a lényeges különbséggel, hogy itt a centrumpontban egy rejtélyes és egyben ijesztő, élesen, ismeretlen forrásból megvilágított motívum található – a csempés konyha esetében egy önmaga szemébe világitó tükörben látszó önarckép. A De javu fabrik (2013.) c. kiállítás leggyakoribb motívuma egy művészettörténeti idézet, a Búsuló juhász figurája. Az alak többféle

and tips us out of brooding melancholy by painting two tatty strips of adhesive tape next to the scene, as if trying to convince us that it was all just a joke.

Stories beyond good and bad

In 2011, Dániel Horváth stayed in Lisbon, Portugal, for a 1-month scholarship. This short but powerful period contributed to the creation of pictures with the main themes centred around overcoming past difficulties. The pictures Ima (Prayer) I., II. were inspired by the interiors of churches in Lisbon, showcasing a new technical experiment. The works depart from the previous, traditional use of painting materials: they are made using crumpled paper or real plastic tape. These real objects create the same disquieting experience as the strange, incongruous painted motifs used to. The works exhibited in 2011 also dealt with the impact of the red sludge disaster in Hungary. In the painting Tegnap, ma, holnap (Yesterday, Today, Tomorrow) animals, plants, and nylon bags/CDs applied to the canvas depict the apocalyptic and chaotic mass, which then became the subject of the next series, Entrópia (Entropy).

The interior-like paintings of the Entropy series depict a huge mess, where the brutal overcrowding of motifs, the blurring of outlines and object boundaries in opposition to the sharpening of the reflex lights, as well as the continuous zooming in and out, turn the images into bizarre spectacles.

In addition to the colourful, decorative paintings, this year also saw the artist create horror-like works where the colour black dominates. In contrast to the previous landscape approach, the pictures utilise the interior approach seen in the Entropy series. Fóbia (Phobia) I., II., III are depressing paintings depicting a garage or room showing empty boxes. The perspective starts from the corners of the picture. The vanishing point is in the middle of the composition, and is identical with the centre of content – just like in Renaissance paintings. The essential difference is that here there is a mysterious and at the same time frightening motif in the centre, illuminated by a sharp, unknown light source. In the case of the tiled kitchen, there is a self-portrait in a mirror shining a light in its own eyes.

The most common motif of the exhibition De javu fabrik (2013.) is a figure in art history, the figure of the Sad Shepherd. The figure appears in various settings, sometimes behind a red curtain, sometimes in a paper or nylon bag, sometimes as a card motif in front of two corners of a stretched canvas, but in some cases it becomes a tablecloth-decoration. Like the symbols that emerge in his early works, the figure of the sad shepherd is a recurring element in our culture, going back to ancient times, the symbolism of which creates an intricate fabric in art. It appears in the pictures as an identity-forming motif and an allegory of the self-flagellating Hungarian artist. As is usual with Dániel Horváth, sometimes it seems to be a heroic figure, other times it can be interpreted as a form of self-deprecation and social irony.

The painting as an object

From 2012, Dániel Horváth attended the doctoral programme of MKE, which gave him the opportunity to deal with topics and media that are not closely related to painting in the traditional sense: videos, textual works and mixed-technique experiments were created during that time. At the same time, this period also resulted in a return to the basic question of his painting masterpiece and the problem of defining contemporary painting.

A festmény a múzeum előtti utcán

A festmény a múzeum előtti utcán

módon, hol vörös függöny mögött, hol egy papír- vagy nejlonzacskóban jelenik meg, hol kifeszített vászon két sarka előtt kártyamotívumként lebeg, de van, ahol asztalterítő-dísz lesz belőle. A korai munkákban feltűnő szimbólumokhoz hasonlóan a búsuló juhász alakja kultúránkban újra és újra visszatérő, régre visszanyúló elem, aminek szimbolikája bonyolult szöveget alkot a művészetben. Mint identitásképző motívum, mint az önostorozó magyar művészember allegóriája szerepel a képeken, és a Horváth Dánielnél megszokott módon néha heroikus alaknak hat, máskor ön- és társadalmi iróniaként értelmezhető.

A festmény mint objekt

2012-től Horváth Dániel az MKE doktorandusz képzésén vett részt, ami arra adott számára lehetőséget, hogy olyan témákkal és médiával is foglalkozzon, amelyek nem kapcsolódnak szorosan a hagyományos értelemben vett festészethez: videók, szöveges alkotások, vegyes technikájú kísérletek születtek ekkor. Az időszak ugyanakkor azt is eredményezte, hogy újra visszatérjen a festészeti diplomamunka alapkérdéséhez, a kortárs festészet definiálásának problémájához.

Az ún. *Fűrész*-képek már efelé mutatnak. A képek kisméretű alkotások (50×50cm-es munkák) kevés motívummal, amelyeken egy fűrész átvágni látszik a képsíkot, rámutatva arra, hogy a festmény sem más valójában, mint egy tárgy, azaz művészi objekt, és mint ilyen, éppúgy környezetéből kiragadható és átértelmezhető, mint bármilyen objekt trouvé vagy ready-made. A *Fachwerk* c. kiállításon a hasonlóan kisméretű munkák nem önmagukban kerültek a falra, hanem egy polcszerű szerkezeten, jelentek meg, ahogyan általában a képek, tárgyak az otthonainkban is. Az installáció alapja egy fachwerk ház homlokzati vázszerkezete volt. A festmények nem arról szóltak többé, ami rajtuk volt, hanem arról, amilyen szerepet képviseltek a berendezésben. A lécek néhány részletet kitakartak, más munkákat pedig kiemeltek a többi közül, egyes képeket összekötöttek, másokat elidegenítettek egymástól. Bizonyos alkotások eltörpültek a többi közt, mint egy megfakuló emlék, mások a centrumba kerültek – mint az otthon éke.

Parrhasiosz függőnye

„*A festmény mint objekt*” felfogástól egy lépés vezetett ahhoz, hogy a festmény egy tárgy illúzióját jelenítse meg, a *Homo passanger* c. kiállítás tökéletesen élethű művein. (Már a *Fachwerk* kiállításon is szerepelt egy ilyen: a vászonképként megfestett képeslap.) A kiállítás témája az utazó ember volt, aki az utazás, a cselekvésből való kiszakadás során csendre és befelé fordulásra, önmaga kiüresítésére, ezáltal kreatív gondolkodásra kényszerül. Szimbóluma, attribútuma az üres bőrönd, ami a *trompe l’oeil* hatású vászonképeken életre kel. A képeken megszűnik a keret szerepe, a festmény nem ábrázolja a tárgyát, hanem az a célja, hogy maga váljon bőröndd é a néző szemében. A festmény-sorozathoz egy videó is kapcsolódott, amelyen az üres nyitott bőröndökkel – pontosabban tehát az azok tökéletes illúzióját keltő festményekkel – a közösségi közlekedésen utazó művészről készített videók voltak láthatók.

A videósorozaton – annak ellenére, hogy kezében a mesterségbeli tudását leginkább demonstráló festményeit tartja – a művész nincstelen koldussá válik, aki mellett elmegy az utca embere.

A 2015-ös festményeken és a *Hotel Kronos* c. kiállításon Horváth Dániel aztán teljesen körüljárja és humorral fűszerezi a festészet illuzórikus hatásáról szóló görög történet – Parrhasiosz és Zeuxis versenyének – tartalmát, amelyben Zeuxis olyan valóságmű szőlőfűrtöt fest, hogy rászállnak a madarak, mire Parrhasiosz olyan valóságmű

A festmény a múzeum előtti utcán

A festmény a múzeum előtti utcán

We see the so-called Fűrész (Saw) images pointing in this direction. They are small pictures (50×50 cm) with just a few motifs, in which a saw seems to be cutting through the plane of the image, highlighting the fact that a painting is really nothing more than an object, i.e. an artistic object, and as such, it can be snatched from its surroundings and reinterpreted like any object trouvé or ready-made. At the Fachwerk exhibition, the similarly small pictures were not hung on the wall but appeared on a shelf-like structure, as the pictures and objects in our homes usually do. The installation was built around the fascia framework structure of a half-timbered house. The paintings were no longer about what was in them, but about the role they played in the given setting. The slats obscured some details and picked out some works from the others, linking some images, separating others. Some pictures were dwarfed by others, like a fading memory, others were in the centre – like a centrepiece of a home.

A festmény a múzeum előtti utcán

The Curtain of Parrhasius

From the *“painting as an object”* approach it only took one step to arrive at the concept of the painting depicting the illusion of an object. This was evident in the perfectly lifelike works of the Homo passanger exhibition. (Even the Fachwerk exhibition featured one of these: the postcard painted as a canvas.) The theme of the exhibition was the traveller, who is forced to experience silence, to turn inwards, to empty himself, and therefore to think creatively while travelling and taking a break from *“doing”*. His symbol and attribute is the empty suitcase which comes to life in the images on canvas with a trompe l’oeil effect. The frame does not have a role in the pictures, the painting does not depict its object but its purpose is for itself to become a suitcase in the eyes of the viewer. This painting series was accompanied by a video recording showing the artist travelling on public transport with empty, open suitcases – more precisely, paintings that created a perfect illusion of this. In this video series, despite holding the paintings that best demonstrate his craftsmanship in his hands, the artist becomes a destitute beggar who is invisible to people walking in the street.

In the 2015 paintings and the Hotel Kronos exhibition Dániel Horváth explores in detail and adds humour to the Greek story about Parrhasius, Zeuxis and the illusory effects of painting. In the story, Zeuxis paints a bunch of grapes which is so realistic that birds land on it, and Parrhasius paints a curtain on the picture that is so realistic that Zeuxis demands it to be drawn to reveal the painting. Accordingly, Dániel Horváth presented pictures which were even more impressive and lifelike than his previous works. (Lepel (Shroud) I., II., III.; Postaláda (Letterbox), Fal (Wall), Ablak (Window)

However, with a play on words, he also incorporated the anti-mimesis approach championed by Plato into the exhibition: the central painting of the Hotel Kronos exhibition was called Platón, but, instead of the Greek philosopher who condemned the art of painting he depicted the plateau of a truck. The painting, like the suitcase images, also seeks to deceive the eye, but the profanity of the subject results in mocking, rather than admiring, the *trompe l’oiel* effect.

A festmény a múzeum előtti utcán

A festmény a múzeum előtti utcán

függönyt fest a képre, hogy Zeuxis a függöny elhúzását, a festmény megmutatását követeli tőle. Ennek megfelelően a kiállításon Horváth Dániel az eddigieknél még hatásosabb, élethű műveket mutatott be. *(Lepel I., II., III.; Postaláda, Fal, Ablak)*

Azonban egy szóvívcel a Platón által képviselt mimézis-ellenes szemléletet is beemelte a kiállításba: a *Hotel Kronos* tárlat központi festménye ugyanis a *Platón* címet viselte, de a valóság másolására törekvő festészetet elítélő görög filozófussal ellentétben egy teherautó platóját ábrázolja félig elhúzott ponyvával. A festmény, a bőrönd-képekhez hasonlóan, szintén a szem becsapására törekszik, de a téma profánságával inkább megcsúfolja, mintsem piedesztálra emeli a *trompe l’oiel* hatást.

Hasonló csavar történik a függöny-motívummal is. A ponyva a festésztörténet félig elhúzott függöny-motívumával állítható párhuzamba, amelyet a barokk enteriőr vagy sarca conservazione ábrázolásokon alkalmaztak a festők egy szent titok vagy szent tér belsejének felfedésére. Horváth Dániel képén azonban vajmi kevés szakralitás érzékelhető az ócska szőnyeg, a szakadt kartonmaradékok vagy a kopott falécek között, hacsak a titok, amit a ponyva-függöny félig felfed és félig eltakar, nem a kortárs festészet mibenlétéről szól...

A nagy műfajok

Az utóbbi években Horváth Dániel a festészet három nagy műfajával foglalkozott: a portré, a csendélet és a tájfestészet mibenlétével és megújíthatóságával. A 2018-as *Performatív portrék* c. kiállítás olyan festményeket sorakoztatott fel, amelyeken arcképeket látunk, mégis az arcok előtt valamilyen esemény, történés épp a lényegét, az arc felismerhetőségét akadályozza meg. Egy tányér, egy könyv vagy egy csillagszóró kerül a néző és az arc közé, és felveti a kérdést, hogy mi értelme így megfesteni egy portrét. A témaválasztás művészi gesztus, amelyben az alkotó a posztmodern világnak a social mediából ömlő mértéktelen önreprezentációjával szemben foglal állást. Az alapvetően reprezentatív műfaj, ami leginkább köthető az emberi identitáshoz, elveszíti műfaji a sajátosságait, így Horváth Dániel képei olyan portrékká válnak, amelyek valójában nem töltik be eredeti funkciójukat, és ezzel ismét a kortárs képiség szerepére reflektálnak.

A *Leviatan* c. kiállításon 2019-ben a tájábrázolás került a középpontba. A burjánzó természetet megjelenítő képeken mindent elborít az organikus és látványos növényzet, mintha dzsungelben járnánk. A képeken egyesülnek a természetábrázolás realista és minta-alapú, a horror vacui szemléletében festett dekorációs ornamentikafestészet elvei. Emellett azonban a képeken egy láthatatlan, szellemszerű szörnyeteg is feltűnik, aki mint egy árny vagy interferencia, megváltoztatja a valóságmű rendszert, és eltorzítja a természet szépségét.

A címmel ellentétben 2020-ban a *Csendélet mértékkel* c. kiállításon olyan, a tájképekhez hasonlóan telezsúfolt képek szerepeltek, amelyeknek állandó visszatérő motívuma egy mérőléc. Azaz egy olyan tárgy került a kompozícióba, ami etalonként, viszonyítási pontként szolgál akkor is, ha a kép teljesen eltér a realizmus rendszerétől, és nem tárgyakat ábrázol – mint általában a csendélet –, hanem inkább élethűen megfestett tárgyak képét helyezi, sőt halmozza egymás mellé. A sorozat kiindulópontjai bűnügyi dokumentációs fotók voltak, amelyekkel ellenétben Horváth Dániel nem a csendélet műfajának objektivitására törekszik, hanem inkább egy saját, szubjektív tárgyszemléletet hoz létre.

A festmény a múzeum előtti utcán

A festmény a múzeum előtti utcán

A similar twist is made with the curtain motif. The tarpaulin is a parallel image for the half-drawn curtain motif in the history of painting, used by painters in baroque interiors or sacra conservazione depictions to reveal a sacred secret or the interior of a sacred space. In Dániel Horváth’s painting, however, there is little sacredness among the tatty carpet, the torn cardboard scraps and the worn wooden slats, unless the secret half revealed and half obscured by the tarpaulin/curtain is about the essence of contemporary painting.

A festmény a múzeum előtti utcán

The Great Genres

In recent years, Dániel Horváth has dealt with the essence and the ways to renew three major genres of painting: portrait, still life, and landscape painting. His 2018 exhibition, Performatív portrék (Performative Portraits) showcased paintings of portraits. However, some event happening in front of these faces prevents them from being recognisable, arguably the most important point of a portrait. A plate, a book, or a sparkler is placed between the viewer and the face, and the obvious question is what the point of painting a portrait is in this way. The choice of theme is an artistic gesture in which the artist places himself in opposition to the disproportionate self-representation of the postmodern world pouring from social media. The fundamentally representative genre most closely linked to human identity loses the qualities typical of this genre, so the paintings of Dániel Horváth become portraits that do not actually fulfil their original function, and thus again reflect on the role of contemporary visuality.

The focus of the Leviatan exhibition in 2019 was landscape painting. In the images depicting lush nature everything is covered in organic and spectacular vegetation, as if we were walking in the jungle. The images combine the principles of the realistic depiction of nature and of the pattern-based decorative ornamentation painting created in the horror vacui style. In addition, however, an invisible, ghostly monster appears in the images who, just like a shadow or interference, changes the realistic system and distorts the beauty of nature.

Contrary to its title, the 2020 exhibition Csendélet mértékkel (Measured Still Life) featured overcrowded, landscape-like pictures which had a constant recurring motif of a measuring rod. In other words, an object was incorporated into the composition, which serves as a standard, a point of reference, even if the image completely diverges from the system of realism and does not depict objects as still life pictures normally do, but rather it places, even hoards, images of realistically painted objects side by side. The starting points of the series were crime scene photographs. As opposed to these, Dániel Horváth does not strive for objectivity in the still life genre, but instead he creates his own, subjective approach to objects.

2009
ELŐTT

Németországi ösztöndíjam alatt az identitáskérdés foglalkoztatott. Egy idegen helyen az ember önkéntelenül is kapcsolódási pontokat keres önmaga és a külvilág között.

Hirtelen olyan kérdések vetődnek fel, melyek a megszokott környezetben az eszünkbe sem jutnának. Mik vagyunk, honnan jöttünk és hová tartunk. Gyermekkorom szeretett ólomkatonái köszöntek rám egy kiskertből és egy csapásra ezek a figurák lettek identitásom szimbólumai.

Ez a téma lehetőséget nyújtott a kép alapvető kérdésein – a tömegben, a ritmuson és a kompozíción – való gondolkodásra. A képek témája maga a képalkotási folyamat.

During my scholarship in Germany I was dealing with the issue of identity. In a foreign place one involuntarily looks for linking points between oneself and the world outside. Suddenly such questions arise that we would not even think of in our usual environment. Who are we, where are we from, where are we going? The beloved lead soldiers of my childhood greeted me from a shop window and they became the symbols of my identity. This topic offers the opportunity to think about the basic issues of the image that are: mass, rhythm and composition. The topic of the images is the imaging process itself.

↑ Dd Dd
2007 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ **Délibáb** *Willow-o' the-Whisp*
2009 olaj, vászon oil on canvas
méret size 100 × 70 cm

→ **Alpha Alpha**
2009 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ S2 S2
2005 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

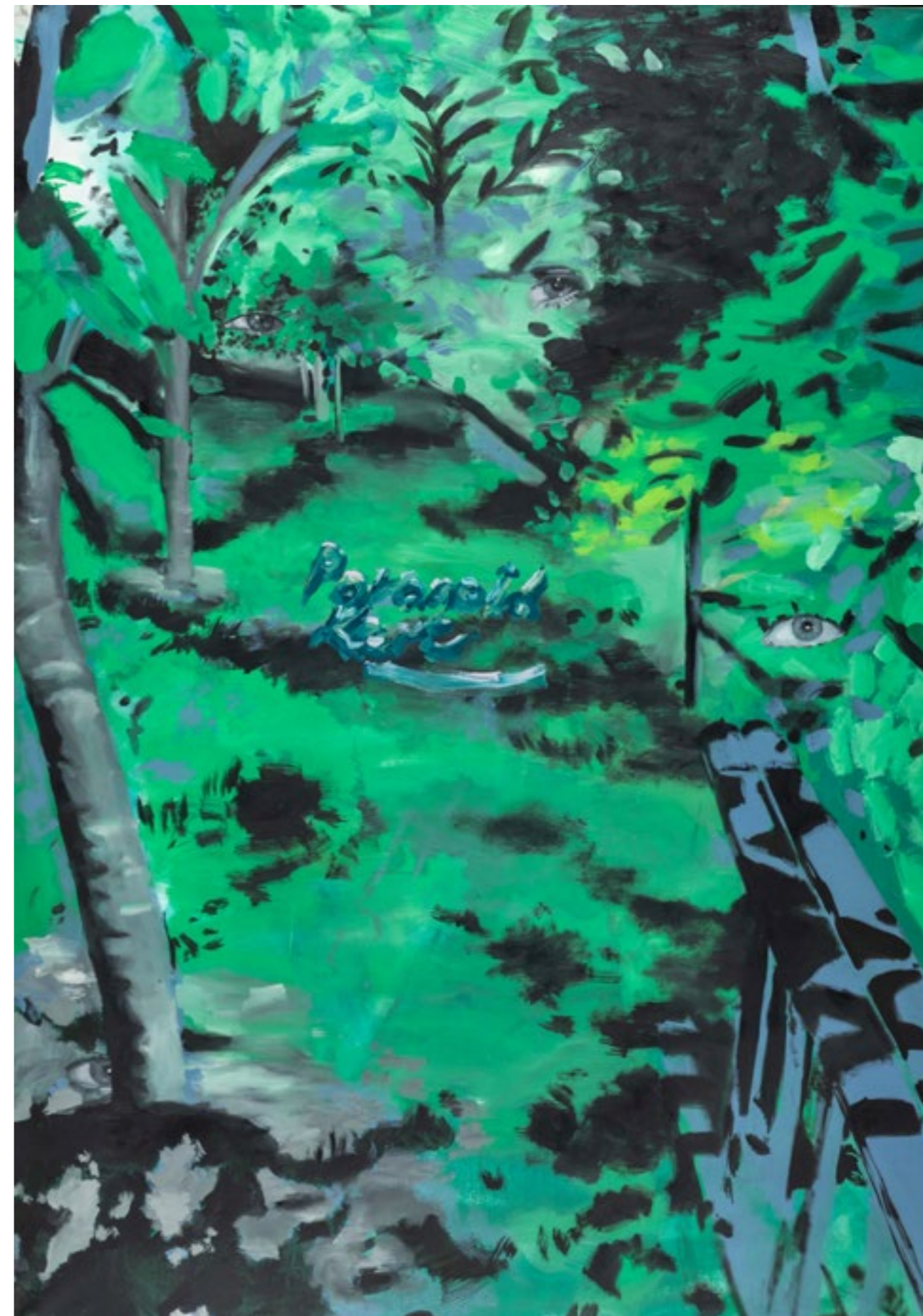

↑ S1 S1
2005 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ *Terem Room*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

→ *Paranoid kert Paranoid Garden*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

↑ **Agyas táj** *Brainy Landscape*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 70 × 100 cm

↑ **Gyémánt** *Diamond*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

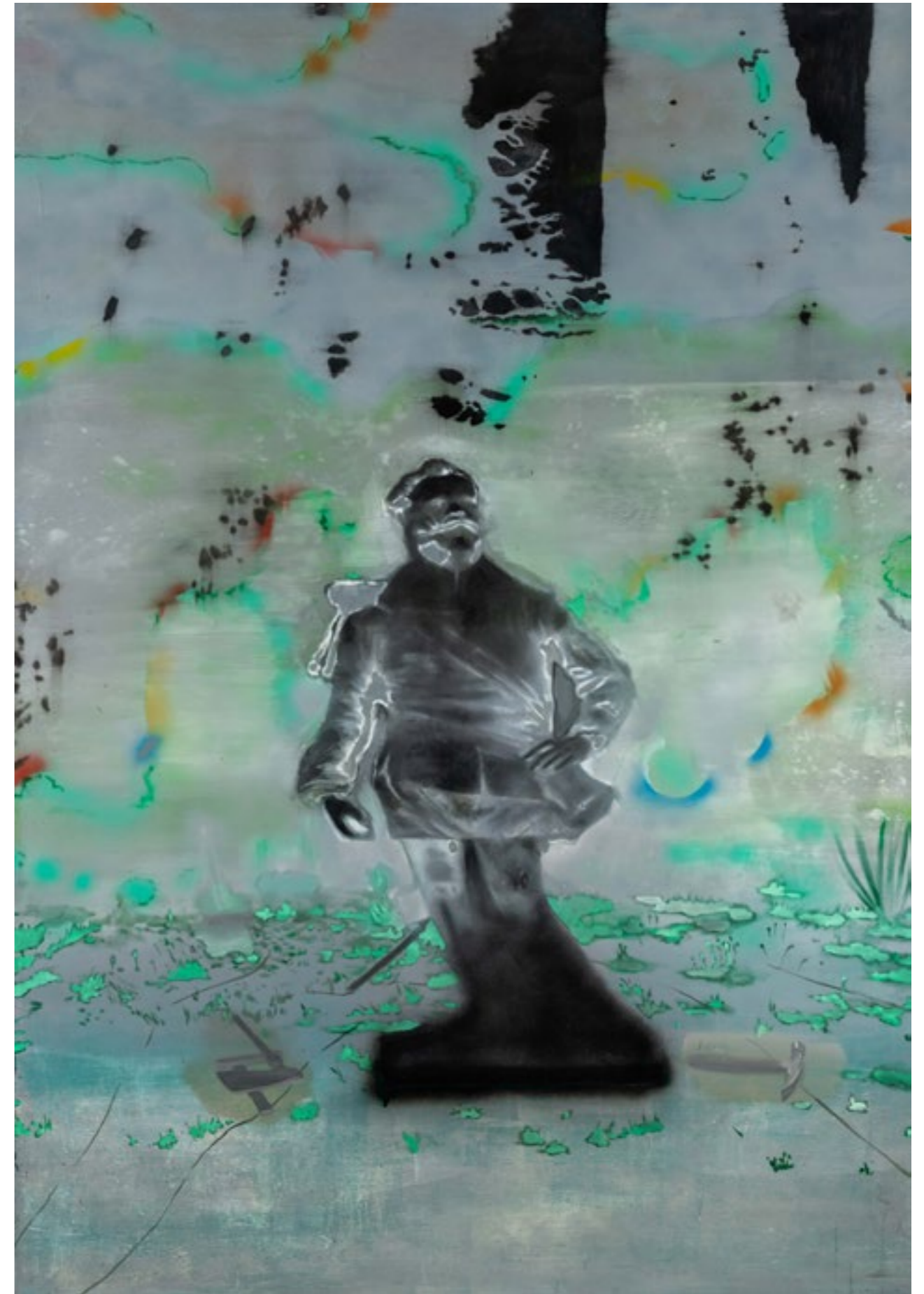

↑ **One Room Apartment** *One room Apartment*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

→ **Festőház** *Painter House*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 100 × 70 cm

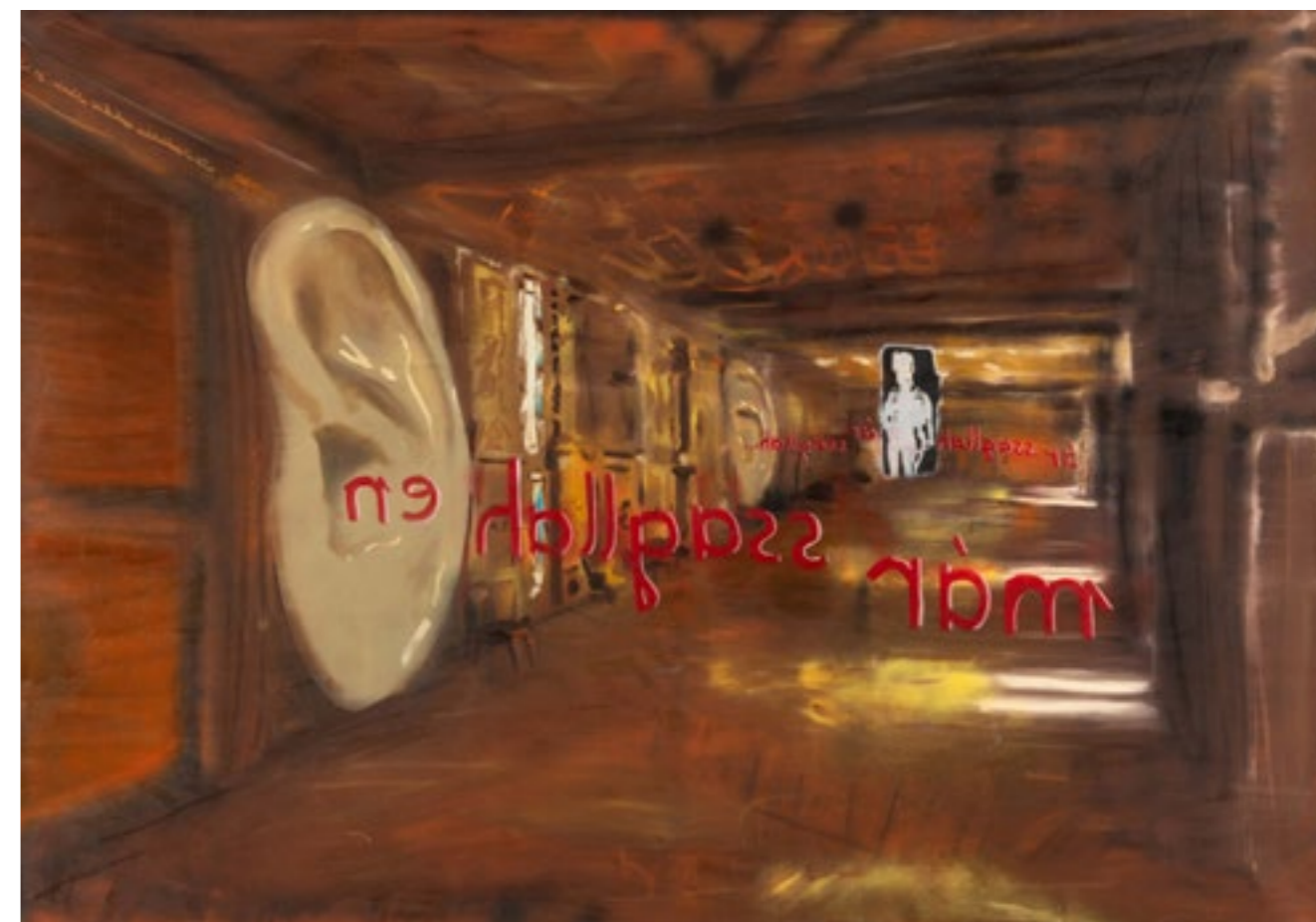
→ Inverz szobor *Inverted Statue*
2009 kevert technika *mixed technique on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↑ Akvárium *Aquarium*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↓ Ne hallgass rám *Don't Listen to Me*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

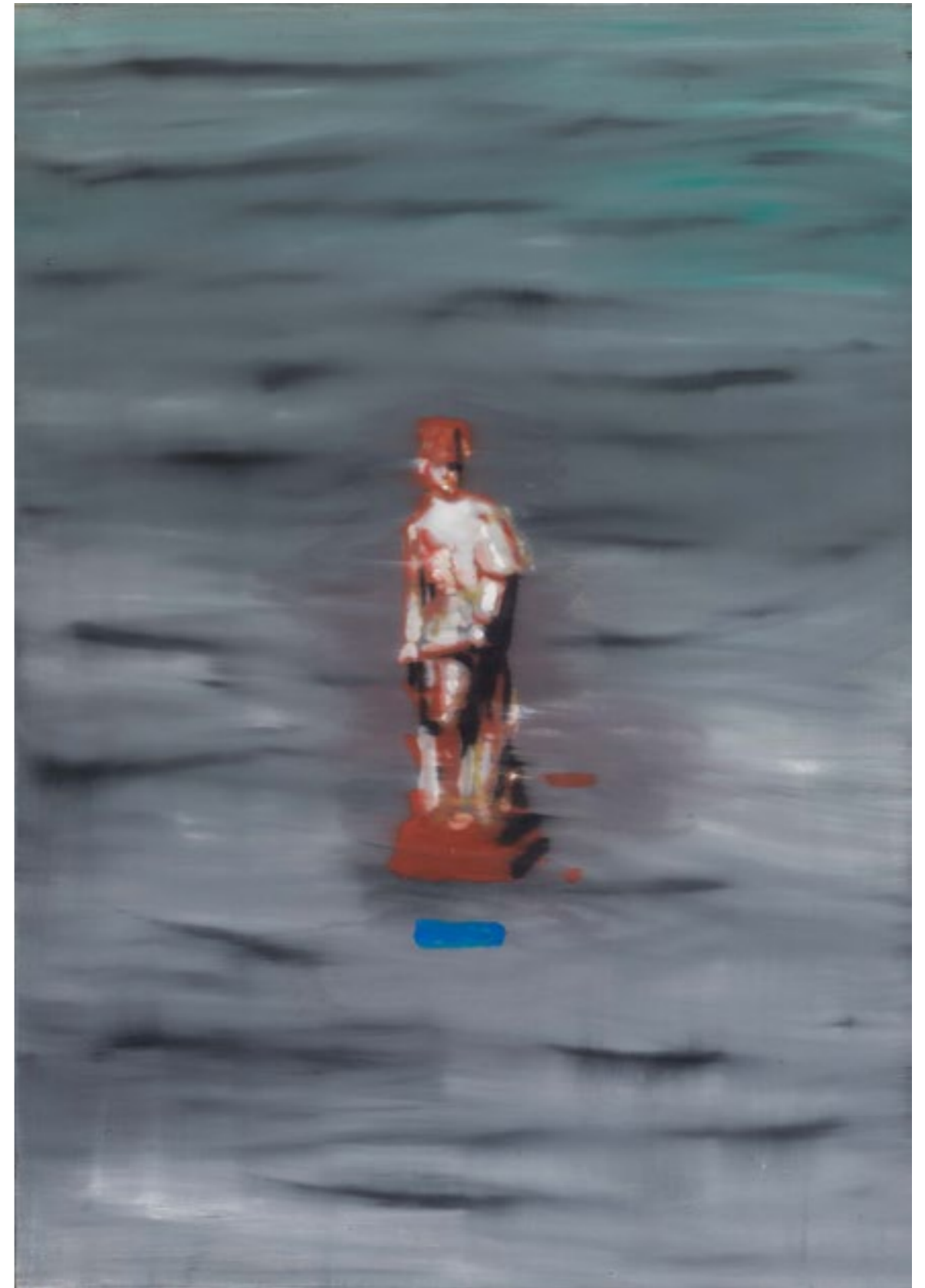

← Casanova *Casanova*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 100 × 70 cm

↓ Esztétikus robbanás *Aesthetic Explosion*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 70 × 100 cm

→ Éteri szobor *Statue of Ether*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 70 cm*

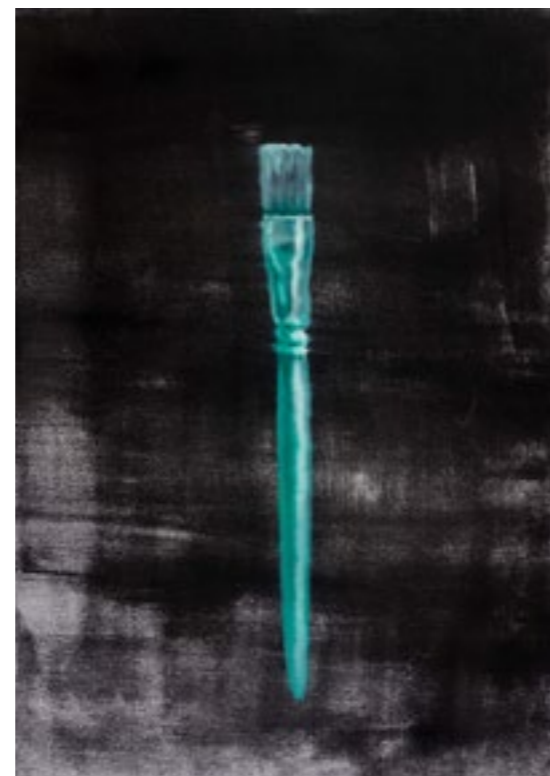

↑ **BMW BMW**
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

→ **Ecset Brush**
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 150 × 110 cm*

↑ *Ecset Brush*
2008 olaj, vászon oil on canvas
méret size 100 × 70 cm

→ *Uzsonna Snack*
2008 olaj, vászon oil on canvas
méret size 200 × 140 cm

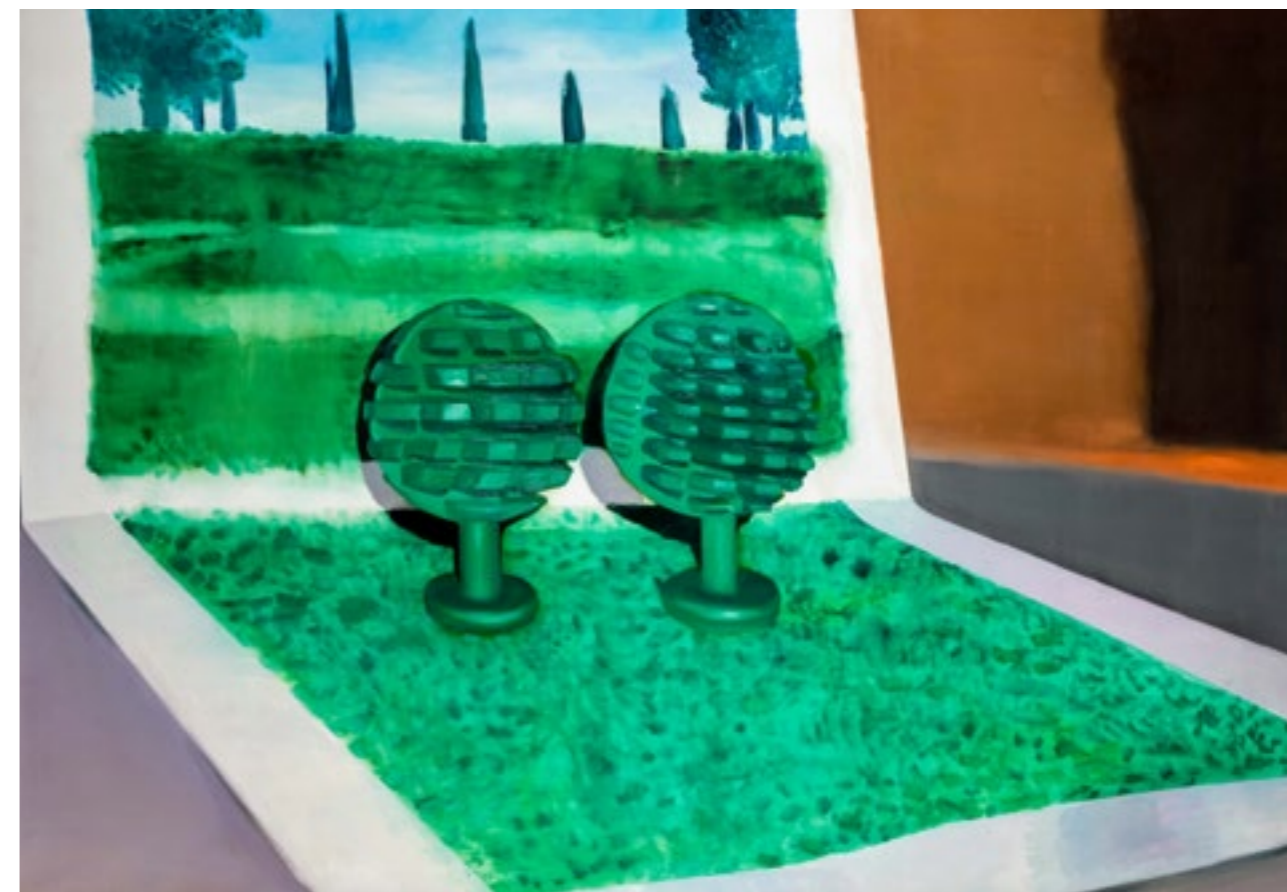

↑ **Set** *Set*
2005 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ **Felhőkarcoló** *Skyscraper*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↓ **Lego II.** *Lego II.*
2006 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

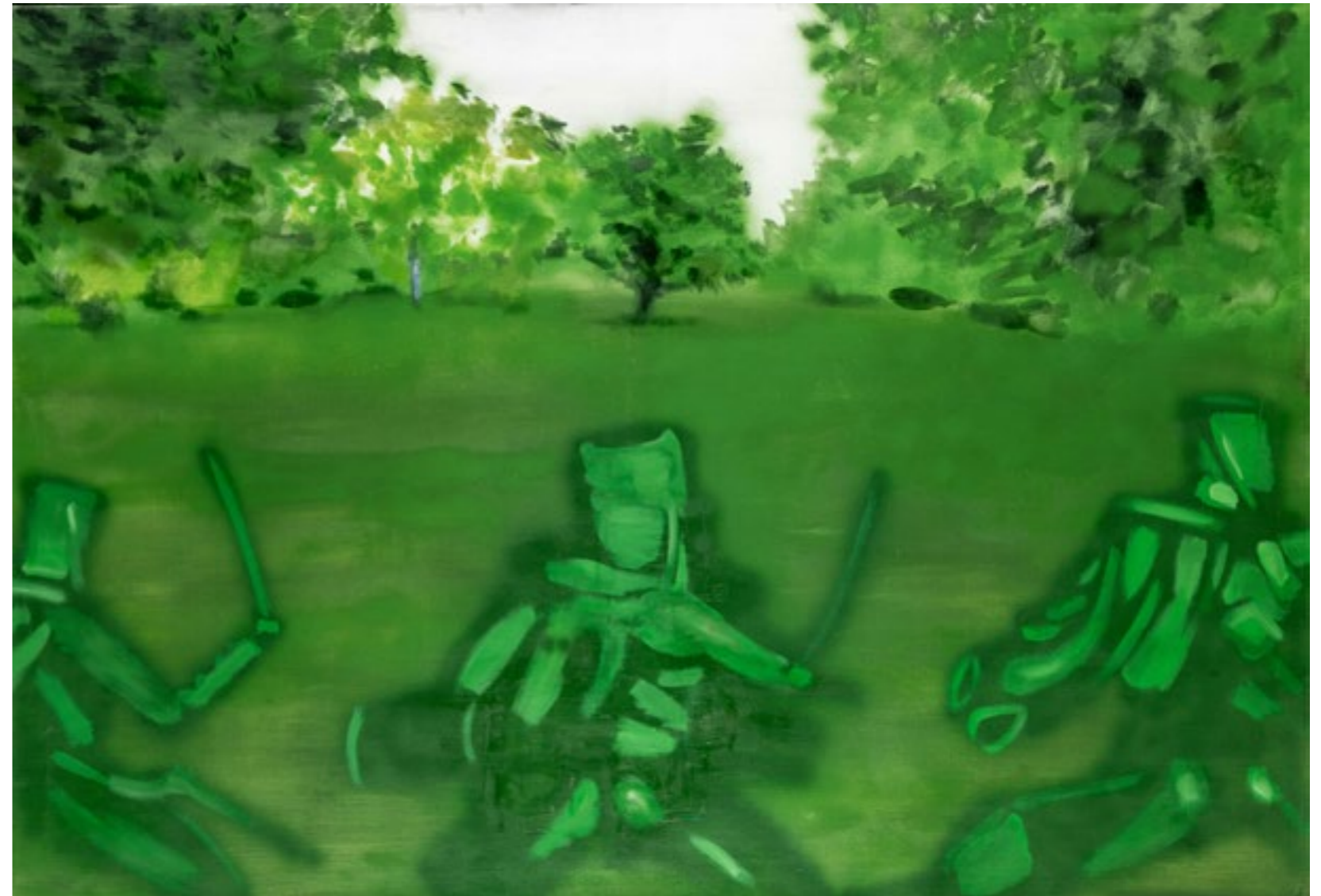

↑ **Lego** *Lego*
2006 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

→ Emlékeztetsz egy macskára *You Remind Me of a Black Cat*
2003 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 80 cm*

→ Tájkép *Landscape*
2007 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

↑ Kék lovasok *Blue Horsemen*
2006 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

→ Kék huszár *Blue Hussar*
2008 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

2009

El kell veszni az életben. Csak nézni és nem cselekedni, fogni Ariadne fonalát és nem eresztetni, visszatalálni és elmesélni mindent, amit láttunk. Elveszni egy erdőben, jelet hagyni magunk után, ha már előttünk nem tette meg senki, itt jártam, túléltem. Miért veszélyes egy erdő, miért veszélyes az élet? Mert nincs kiút belőle, mert összezavar és önmagaddal szembesít? Nem akarjuk látni a tükörképünket, nem akarunk önmagunkkal egyedül maradni, mert félünk önmagunktól. Egyszerűbb az ösztönélet, éhezem, eszem, szomjazom, iszom, fázom, betakarózom, álmos vagyok elalszom. Többet keresünk mi emberek, azt ígérték van ennél több. De megismerhető-e a világ, vannak-e rejtett törvényei? Nehéz erre válaszolni amikor már mindent egyre kisebb részekre bontunk és a megismerési vágytól fűtve egyre csak felkavarjuk a vizet, ami kitisztulni vágyik. Elfutni az őzekkel milyen jó is lenne, elveszni az erdőben milyen félelmetesen izgalmas lenne. Nem törődni a következményekkel, egyszerűen csak a pillanatra figyelni és meghallani a belső útmutatást, újra hinni a sorsszerűségben, még akkor is, ha milliárdok próbálják ésszerűvé kovácsolni a világot. Elvesztem a rengetegben, a holnap végtelen lehetősége, mint egy hideg köd takarja előttem a tájat és már hátrafelé sem látok, hiszen a sötétlő erdő közepére jutottam. Honnan jöttünk, mik vagyunk, hová tartunk? Látjuk egymást? Gyanítom csak halljuk és érezzük, de félünk, ki tudja nem rossz szándékkal közelítenek-e felénk? Félünk és inkább elfutunk a szarvasokkal, de ne nehezteljen ránk senki, mert pillanatnyilag jó ötletnek tűnt.

Az egyetlen jó ötletnek.

We have to be lost in life. Just watch and do not act, take Ariadne's thread and do not let it go, find the way back and tell everything we have seen. To get lost in a forest, leave a mark behind if nobody has done it before: I have been here, I have survived. Why is a forest dangerous, why is life dangerous? Is it because there is no way out of it, because it confuses you and confronts you with yourself? We do not want to see our reflection, we do not want to be alone with ourselves, because we are afraid of ourselves. The instinct driven life is easier: I am starving, I eat, I am thirsty, I drink, I am cold, I get covered up, I am tired, I sleep. We look for more, they promised us that there is more. But are we able to become aware of the world, is there any hidden law of it? It is difficult to answer when we are dissembling everything in smaller and smaller parts and due to the desire for knowledge we are stirring up the water which desires to be cleaned. How great it would be to run away with the deer, how exciting it would be to get lost in the forest! Not to take care of the consequences, just listen to the moment and hear the inner direction, believe in the faith again, even when billions try to hammer the world to be rational. I was lost in the woodland, the possibility of eternity as a cold fog covered the land in front of me and I could not see backwards as I got into the middle of the dark forest. Where are we from, what are we, where are we going? Can we see each other? I suspect that we only hear and feel, but we are scared: who knows if they are approaching with bad intentions or not? We are scared and rather run with the deer, but do not have hard feelings about us, because it seemed to be a good idea in that moment.

The only good idea.

↑ **Away II. Away II.**
2006 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 200 cm

↑ **Away I.** *Away I.*
2006 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ **Away III.** *Away III.*
2010 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ **Tigris Tiger**
2010 vegyes technika *mixed technique on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

→ **Tábortűz Campfire**
2010 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 110 cm*

→ Lélekzet *Breathe*
2010 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 100 cm*

↑ **Rengeteg I. Forest I.**
2010 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 200 cm

→ **Rengeteg II. Forest II.**
2010 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 200 cm

2011

„Az entrópia az anyagi rendszerek rendezetlenségének mértéke.”

Mit is jelent számunkra ez a tudományosnak tűnő és megfoghatatlan kifejezés? Mit árul el rólunk emberekről az, hogy az egyes rendszerek folyamatosan a rendezetlenség irányába tartanak?

Úgy gondolom, hogy az élet egy olyan pulzálás, ami mikro- és makroszinten egyaránt folyamatos. Gondoljunk csak a mindennapjaink boldog vagy szomorú pillanataira. Talán nem követik egymást folyamatosan? Ha szomorúak vagyunk szinte csigalassúsággal telnek a pillanatok. Boldogabb időszakainkból visszatekintve furcsának tűnhet, miért is éreztük azt a szomorúságot örökkévalónak. Az élet változás, pusztulás vagy fejlődés, de mindenképpen változás. A rendezett a rendezetlen felé változik, ha beavatkozunk visszaszoríthatjuk az entrópiát, ám a tökéletesen rendezett állapot igencsak törékeny, ha nem avatkozunk közbe minden újratöredezik. Az életet néha töredettség-mentesíteni kell.

Engem a rendezetlenség tevékenységre sarkall, kreativitásra ösztönöz. A rendezetlenség egy nagy felkiáltójel az életünkben: *Tégy valamit! (Hogy újra egy legyen minden.)*

Mikor az ember beavatkozik egy rendszer működésébe teheti azt pozitívan vagy negatívan. A négy alapvető emberi tevékenység az építés, a pusztítás, és passzív megfelelőik a születés és a halál. A művészet olykor mindegyikkel egyszerre kapcsolatban van. Mindenki a szemlélődő és a cselekvő értelem állapotai váltakoznak. Szemlélődni jó, szemlélődni melankolikus, cselekedni jó, cselekedni romantikus. Vajon mi a dolgunk a világban, rácsodálkozni szépségére vagy tevékenyen befolyásolni azt?

“Entropy is the measure of disorder of the material systems.”

What do we mean by this elusive concept that seems to be scientific? What does it tell about us, people, that certain systems are continually heading towards disorder?

I believe that life is a pulsation which is continuous on micro and macro levels too. Just think of the happy or sad moments of our lives! Don't they follow each other continuously? If we are sad, moments follow each other at a snail pace. When we look back from a happy period it seems strange why we felt that sadness eternal. Life is a change, a decay or a progress, but definitely a change. Order changes in the direction of disorder and if we intervene, we can restrict entropy, but the completely organized state is mighty fragile, if we do not intervene, everything fractures again. Sometimes life should be defragmented.

I am inspired by disorder to act and to be creative. Disorder is a great exclamation mark in our life: Do something! (To make everything one again.)

When people intervene in an operating system they can do it in a positive or negative way. The four basic human pursuits are creation, destruction and their passive equivalents: birth and death. Art sometimes is in relation to all of them simultaneously. Observer and active state of senses vary in everybody. Observing is good, observing is melancholic, it is good to act, it is good, it is romantic. What is our role in the world: to wonder about its beauty or actively influence it?

→ **Kertben** *In the Garden*
2011 olaj vászon oil on canvas
méret size 21 x 29 cm

Nem akartam a rendezetlenséget szétesettséggel ábrázolni, e helyett olyan képi struktúrát választottam, ami már-már absztrakt elemeket tartalmaz. (Makroszinten - a kép egészét tekintve - absztrakt formavilág, mely a szemlélés következtében feltárja figuráltságát, mikroszinten szemlélve ismét absztrakt foltozatra bomlik a kép egésze.)

A képeken a személyes festészeti gesztusokat tárgyak helyettesítik, úgy lesznek az önkifejezés eszközei, hogy egy nagyobb kompozíció - egy belső enteriőrvilág - részei lesznek, amely rendezetlenségében is megtervezett. Az entrópia sorozat képeinek megtervezésénél engedtem szabadjára a fantáziámat és az ösztönöket (például a komponálásnál, a részletek kiválasztásánál, a színhangok megalkotásánál), a megfestési fázist pedig aszketikusan visszafogott állapotban, lecsúszított lélekkel végeztem. A tárgyak részleteinek finomsága ellensúlyozza a kompozíció átláthatatlan kaotikusságát.

I did not want to depict disorder with disintegration, instead I chose such a pictorial structure which contains almost abstract elements. (On macro level - regarding the whole picture - abstract shapes that open up their figurativeness, regarding micro level, the whole picture dissolves into abstract patches.)

In the pictures the personal painting gestures are replaced by objects, they will be the means of self-expression in order to be the part of a bigger composition, an inner world of interior which is planned even in the disorder. I unleashed my fantasy and instincts (for example, in composing, selecting parts, creating colour tones) during planning the Entropy series, while I completed the painting phase in an ascetic, restrained way with bare soul. The details of the objects compensate the perplexing chaos of the composition.

↑ **Entrópia II.** *Entropy II.*
2011 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

↑ Entropia I. Entropy I.
2011 olaj vászon oil on canvas
méret size 110 x 140 cm

→ **Objekt** Objekt
2011 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 x 140 cm

↓ **Szujjekt** Subject
2011 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 x 140 cm

TÖRTÉNETEK

2011

JÓN ÉS *STORIES BEYOND
GOOD AND BAD*

ROSSZON TÚL

Történetek jön és rosszon túl. Már a kiállítás címéből kiolvasható a narrációval való játék. Itt történeteket fogunk látni, ami némileg paradoxon egy festészeti kiállításnál, hiszen a modern festészet irtózik a történetektől, azt mondja, hogy a festészetnek maga a festészet kell, hogy a tárgya legyen. Ebből adódóan a kortárs festészet is erre a hagyományra építve az önreflexiót állítja a középpontba. Jelen esetben a történet egyfajta időbeliségre enged következtetni.

Mit takar a jön és rosszon túl kifejezés? A jó és a rossz különválasztása emberi találmány, az egónk címkézi fel a dolgokat, hogy később bármilyen helyzetben a címkékre támaszkodva eligazodjon a világban, számára megnyugtatóan tudjon dönteni. Érdekes, hogy a legtöbb ember ezt a címkézést érzelmi alapon teszi meg, és meg sem tudják magyarázni, hogy erre vagy arra a dologra miért a jó vagy a rossz címkét rakták. Tehát a jön és rosszon túl ezeken a különválasztásokon való felülemelkedést jelenti, megvilágosodást, ha úgy tetszik. És itt egy újabb paradoxonnal van dolgunk, hiszen ez a felülemelkedés az időbeliség megszűnését jelenti, a történetek szó pedig pont az időbeliséget hangsúlyozza. A jelenben létezés pillanata ez, amely mentes az értékítéletektől, ezek a történetek a mostban játszódnak, minden pillanatban és a néző kell hozzá, hogy valóban életre keljenek.

Stories beyond good and bad. The play with narration can already be puzzled out from the title of the exhibition. We are going to see stories here which is pretty paradoxical in the case of a painting exhibition as modern painting abhors stories, it says that the subject of painting should be painting itself. Consequently, constructed from this tradition contemporary painting focuses on self-reflection. In this case, the story lets us deduce a certain temporality.

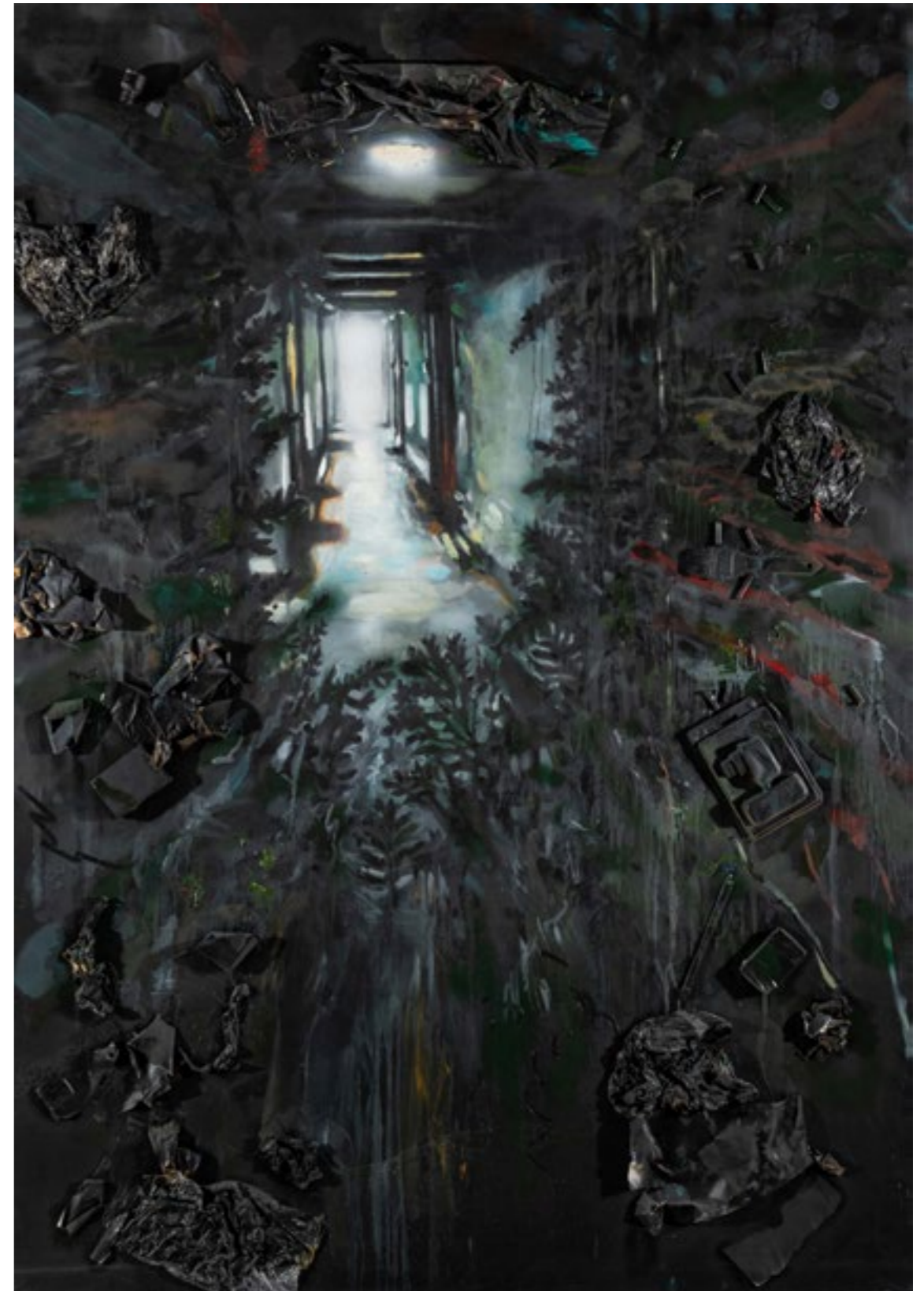
What is the meaning of "beyond good and bad"? Separating good and bad is a human invention, our ego labels things, so we can orient ourselves in the world with the help of these labels and make reassuring decisions. It is interesting that most of the people do it emotionally and they cannot even explain why they put the good or bad label on a certain thing. Therefore "beyond good and bad" means overcoming this separation, an enlightenment if you like. And here we have another paradox as this overcoming means the end of temporality, however the word "stories" emphasizes temporality. This is the moment of existence in the present which is free from judgements, these stories are set in the moment, in every moment and they need the viewer to bring them to life.

TÖRTÉNETEK

JÓN ÉS *STORIES BEYOND
GOOD AND BAD*

2011

ROSSZON TÚL

→ Folyosó Corridor

2011 vegyes technika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size* 200 × 140 cm

↑ **Tegnap, Ma, holnap** *Yesterday, Today, Tomorrow*
2011 vegyestechnika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

→ **Tájvasalás** *Scenery-ironing*
2011 vegyestechnika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

← *Ima II. Prayer II.*
2011 vegyes technika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size 200 × 140 cm*

↑ *Ima I. Prayer I.*
2011 vegyes technika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

→ **Bűnbak** *Scapegoat*
2011 vegyes technika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

2012

Az otthon, a lakás, vagy a ház a lélek szimbóluma, amelyben az ember jól érzi magát, szépíthető, de el is tévedhet, kicsúszhat az irányítás a kezéből és akkor a rendből káosz lesz. A lélek és az ego közötti harc nem fizikai küzdelem, hanem az akaratról szól. Hagyjuk-e múltat és a jövőt győzedelmeskedni a jelen pillanat fölött.

Ha tudatosan figyeljük magunkat felfedezhetjük, hogy nap mint nap megharcolunk önmagunkkal, azzal az önmagunkkal, akivé a kondicionálás által váltunk. A kezdeti szülői kondicionálást még nem nevezhetjük ártó szándékúnak, bár a végeredménye hasonlóképpen romboló hatású a szabad akaratra nézve, mint a későbbi iskolai és médiumok által közvetített.

Lényegében az ember csak lassan jön rá, különböző élményeket átélve, hogy nem muszáj feltétlenül azonosulnia azzal a személyiséggel, akivé alakították, bár könnyebb útnak ígérkezik, mint azon a kiborító felismerésből kiindulva, hogy én nem én vagyok, a küzdelmen át eljutni az elfogadásig és elengedésig. A mélyfekete sorozat képei ennek a lelki lemerülésnek az illusztrációi. Olyan mozgókép ez, amely filmrészletek, tudat alá beszivárgó jelenetek kiírására vállalkozik a tudatból. A befogadhatatlan mennyiségű képáradat a valódi élmények illusztrációiként elfoglalják azok helyét a tudatunkban, így alakítva mindannyiunkat a befogadásra szakosodott fogyasztókká, képfogyasztókká.

The home, the flat or the house are the symbols of the soul, where one feels good, one can make it more beautiful, but one can also be lost and the control can slip off the hands and the order turns into chaos. The fight between the soul and the ego is not physical, but it is about will. Do we let the past and the future win over the present moment?

If we observe ourselves consciously, we can discover that day by day we fight with ourselves, the person, who we became by conditioning. Initially, the parental conditioning cannot yet be described malicious, but its result is similarly destructive, regarding free will, as the one conveyed by school and media. Essentially, one is slowly realizing, by going through different experiences, that they do not need to be identified with the personality who one was transformed to be, however it would be the promising easier way than the one starting from the frustrating recognition that I am not me, getting to release and acceptance through fight. The pictures of deep black series are the illustrations of this spiritual dive. This is such a motion picture that undertakes to write out the episodes, scenes leaking under the subconscious. The flow of images, which is impossible to adopt, occupies the place in our consciousness as the illustrations of the real experiences, thus transforming all of us into consumers, picture consumers who are specialized for consuming.

↑ Fóbia II. *Phobia II.*
2009 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

2012

↑ *Fóbia III. Phobia III.*
2012 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ *Fóbia I. Phobia I.*
2011 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

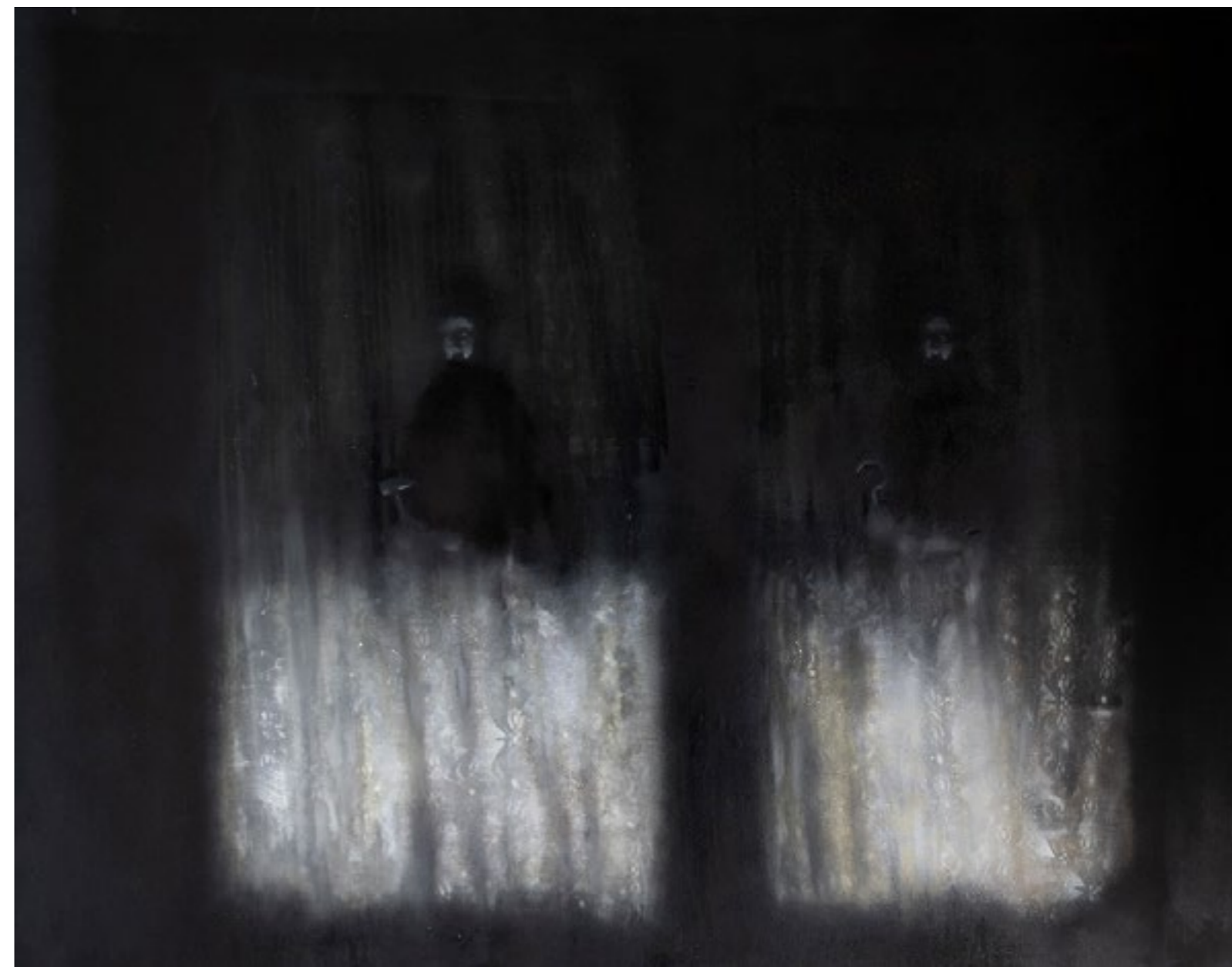

↑ Szemek *Eyes*
2012 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

↑ Szőrfej *Furhead*
2012 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

↓ Szellemek *Ghosts*
2011 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

↑ **Pár** *Couple*
2012 olajf vászon oil on canvas
méret size 50 × 50 cm

↓ **No one cares** *No one cares*
2012 olaj vászon oil on canvas
méret size 50 × 50 cm

← **Könnyű szél** *Light Wind*
2012 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↑ **Holdséta** *Moonwalk*
2012 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

← *A most Presence*
2012 vegyes technika, vászon *mixed technique on canvas*
méret *size* 140 × 110 cm

↑ *Ridiculous, but..., Ridiculous, but...*
2012 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

2013

Deja vu jelenség akkor keletkezik, mikor az egyik szemünk gyorsabban érzékel egy látványt, mint a másik, így az agyunkban egy belső „hiba” hatására megismétlődik a látvány észlelése. *Deja vu* a mintha már láttam volna jelenség – A művészet folyamatos kontextusba ágyazottsága, az állandó művészettörténeti kapcsolatok keresése, egy kulturális környezetbe ágyazott alkotói munka öntudatlanul is a valamihez hasonlítgatást generálja, agymunka folyik és emlékképek folyama támadja meg elménket.

Nagyon nehéz egy tradicionális műfajt kontextusmentesen, mélyen és rétegzetten használni. A kényszerezett kontextuskeresés már-már mániává válik világunkban. Minél több a feljegyzett történettömeg, annál betegebben próbálunk mindent mindennel összemosni. A tárgyi tudás fétisként uralja oktatási rendszereinket és... Alig-alig tudunk már a világra, mint érdekes újdonságra és csodára tekinteni, rettegünk szembe kerülni a semmivel, ezért a könnyebb utat választva egyszerűen dobozolunk és címkézünk mindent. Ironikusan és önironikusan próbálom ezt a kérdéskört feszegetni, mert a humor elviselhetőbbé teszi a fájdalmas valóságot, de mégis csontig tud hatolni.

A tanultság és a tájékozottság fenntartása az alkotói folyamatot is befolyásolja. Egy-egy ecsetvonás, kompozíciós megoldás, gesztus attól függetlenül, hogy én csinálom ismerősnek tűnik, folyamatos *deja vu* érzést generál.

Déjà vu phenomenon arises when one eye perceives a view quicker than the other, so as an effect of an inner “error” the perception of the view happens again. *Déjà vu* is the “as if I had seen this before” phenomenon. Art is permanently embedded into context, there is a continuous search for art-historical relations, a creative work embedded into a cultural environment generates, even unconsciously, the comparison of something to something, there is brain work in progress and a stream of memories attacks our mind.

It is very difficult to use a traditional genre deeply, in a layered way or without any context. The enforced search for context is almost becoming a mania in our world. The more the recorded stories are, the more pathologically we try to blur everything with everything. Factual knowledge rules our educational systems and... We can hardly see the world as an interesting novelty or wonder, we are scared of facing the nothing, so we choose the easier way and we box and label everything. Ironically and self-ironically, I try to dwell on this question, because humour makes the painful reality bearable, but it can still get to the bone.

Keeping up erudition and knowledge also influences the creative process. A brush stroke, a compositional solution, a gesture – regardless of whether I do it or not – seem familiar, creates a constant *déjà vu* feeling.

↑ Kisbolygó *Small Planet*
2017 olajfestmény vásznon oils on canvas
méret size 140 × 110 cm

88 - 89

↓ **Adu Adu**

2013 olaj, vászon *oil on canvas*

méret *size 140 × 200 cm*

↓ **Buborék Bubble**

2013 olaj, vászon *oil on canvas*

méret *size 140 × 200 cm*

90 - 91

↑ **Emlékrétegek** *Layers of Memories*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 100 cm*

↑ **Nemvalamiség** *No-thingness*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↑ *V V*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

↑ *Búsuló Sorrowful*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↑ **On the stage** *On the Stage*
2017 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↑ **Cím nélkül** *Without Title*
2013 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ **Cím nélkül** *Without Title*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

↑ **Hypocampus** *Hypocampus*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

↑ **Zóna** *Zone*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

→ **Empire** *Empire*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 140 × 110 cm

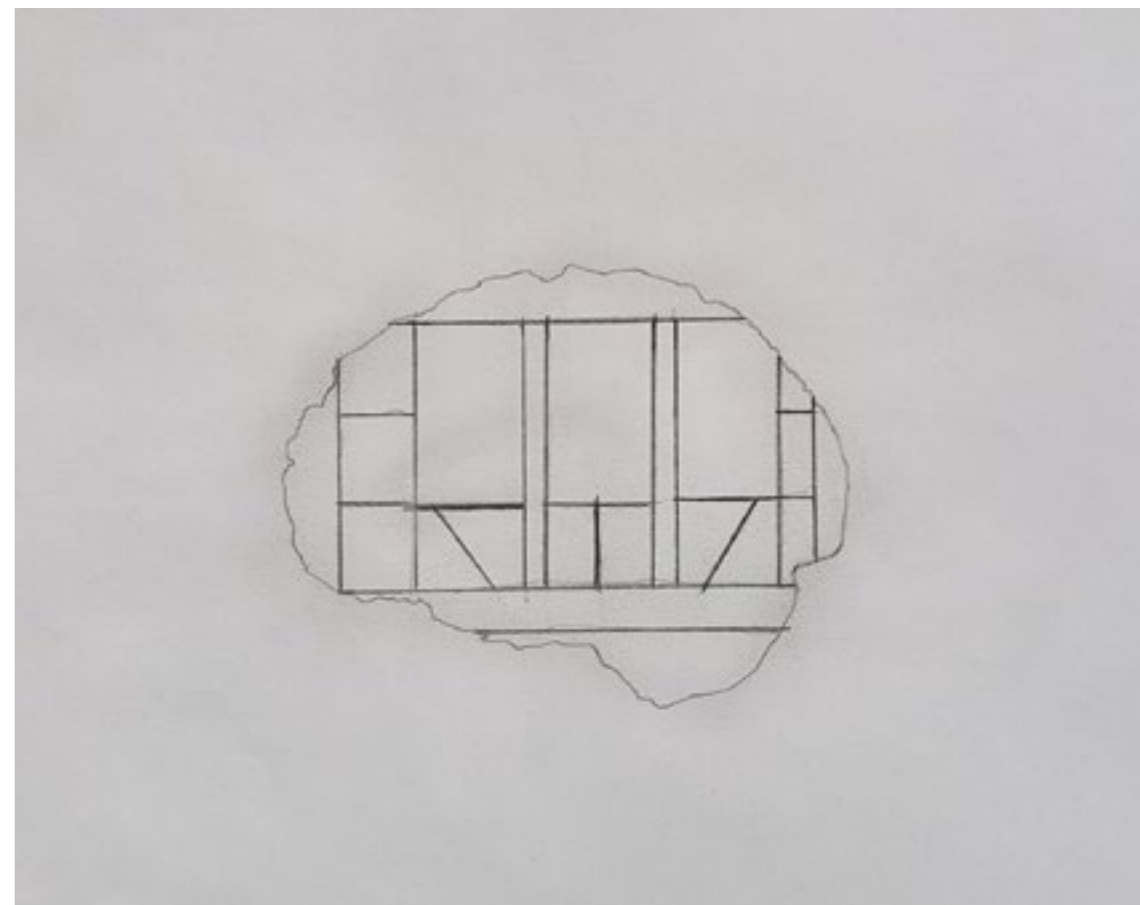
→ Tétova lovas *The Lost Jockey*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

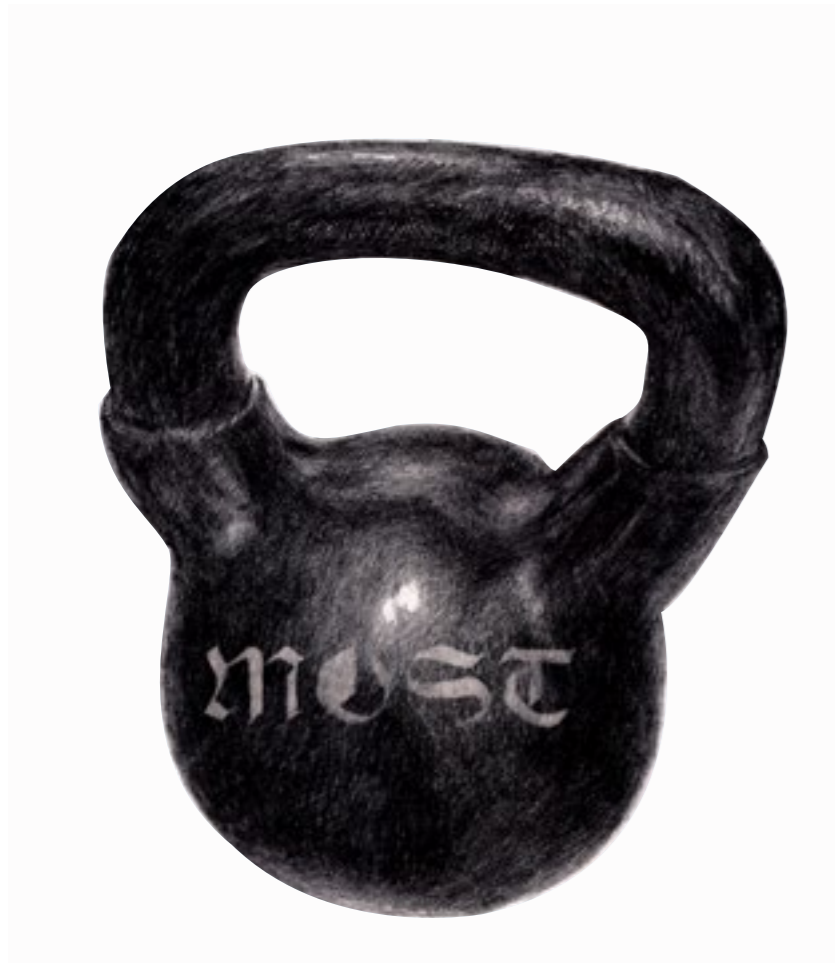
2013

A 2014 elején nyílt *Fachwerk* című kiállításomon szakítottam a korábbi munkamódszerrel és a figuratívitást egyszerűbben közelítettem meg, csendéletszerű, *trompe l'oeil* elemeket használtam. Ez a kiállítás az emlékekről, az emlékezés időbeli alakulásáról szólt. Hogyan módosulnak az emlékek az idővel, mi tűnik el és mi az, ami marad? A képek egy részét egy nürnbergi fachwerkes ház homlokzatának mintájára elkészített vázszerkezetre installáltam.

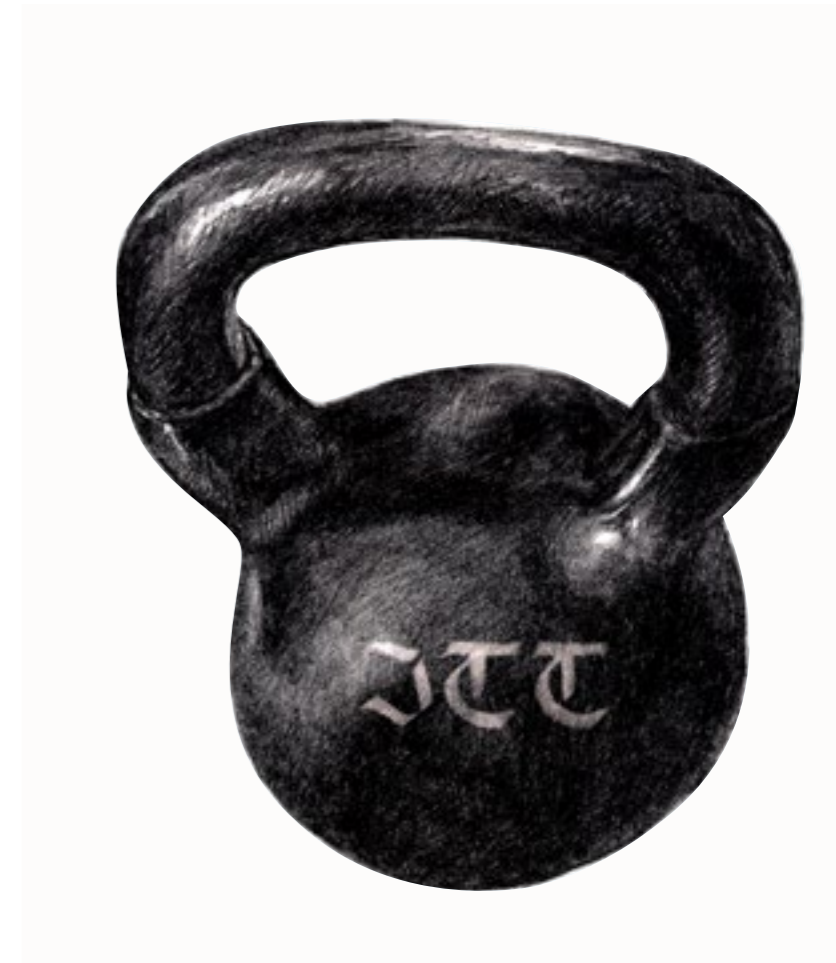
At the beginning of 2014 in my *Fachwerk* exhibition I broke away from my previous work method and I approached figurative depiction in a simpler way, I used still life-like, *trompe l'oeil* elements. The exhibition was about memories and the development of memories over time. How do memories change with time, what disappears and what remains? I installed some of the paintings on a frame created after a façade of a fachwerk house.

↑ *Fachwerk* – a kiállítás installációja
Fachwerk – the exhibition installation

↑ **Most Now**
2017 ceruza, papír *pencil on paper*
méret *size 30 × 20 cm*

↑ **Itt Here**
2017 ceruza, papír *pencil on paper*
méret *size 30 × 20 cm*

↑ **Boríték figurával** *Envelope with Figure*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

↑ **Boríték panellal** *Envelope with a Panel*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 30 × 40 cm

↑ **The Present** *The Present*
2017 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 20 cm

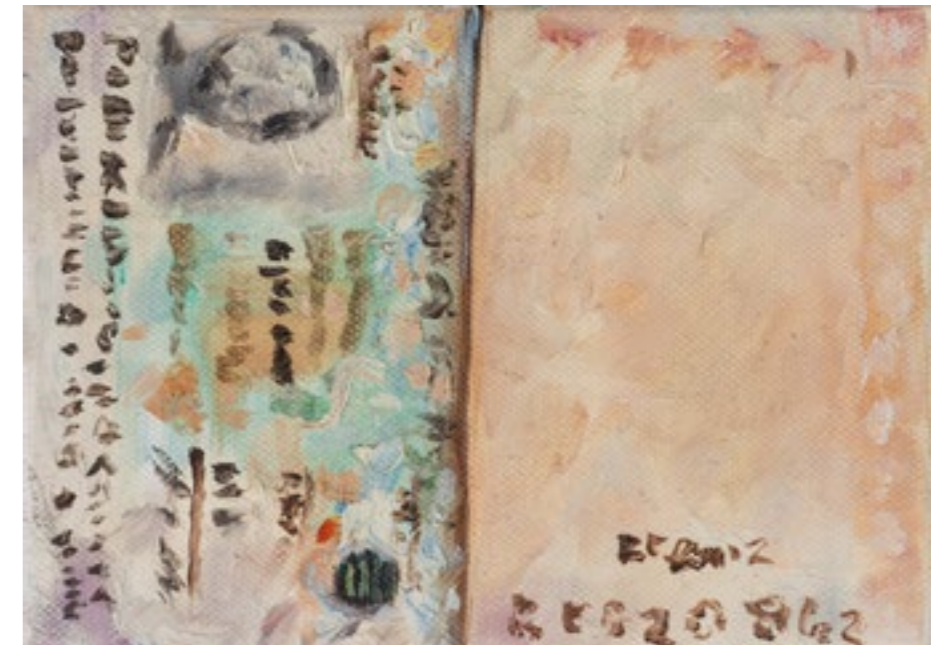
↑ **Zubbony Coat**
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↓ *Gól Goal*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↓ *Útleveél I. Passport I.*
2015 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↓ *Útleveél II. Passport II.*
2015 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↑ **Apa** *My Father*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 29 × 21 cm*

↑ **A TV-n** *On the TV*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

↓ Fűrész *Saw*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 60 × 60 cm

↓ Fűrész II. *Saw II.*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 55 × 50 cm

↑ **Zéró Zero**
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 40 × 35 cm*

↓ **Fekete kép Black Picture**
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 20 cm*

HOMO PASSANGER

Utazás közben tudok a legjobban gondolkodni. Ha otthon leülök, a megszokott környezetem nem inspirál, mozognom kell, menni valahová. A legjobb, ha prekoncepció nélkül indulok útnak. Minél messzebb jutok, annál inkább elhagyom a bemerevedett életemet és kerülök egyre közelebb valódi önmagamhoz. Az utazás ezért lehetőség. Manapság nagyon sok ember utazik különböző okból. A célok is eltérőek. Van, aki menekül valami elől, van, aki keres valamit. Én az ideális utazást üres lélekkel és céltalannak képzelem el. Csupa lehetőség, csupa kreativitás. Ez egy fenséges állapot.

A folyamatos úton levés folyamatos jelenlét. Utazni csak nagyon kevés saját tárggyal lehet. Nem kell a környezet fenntartásával foglalkozni, csak az önfenntartással. Az utazás ezért egy szabad és felelőtlen állapot. Utazás közben sokszor azt éreztem, eltűnök a világ szeme elől, mert akik látnak, azoknak ismeretlen vagyok, akik ismernek, tőlem száz kilométerekre vannak, nekik megszűntem létezni. Paradox, hogy úton lenni ebből a szempontból olyan, mint egy üres szobában lenni. Ha utazunk, ráfekszünk a szélre, elengedjük az életünk fonálait, amiket sok nehézség árán nap, mint nap felvettünk és továbbfűztünk. Utra kell kelni, menni kell, menni. Utazni olyan, mint beszélni, csakis így lehet gondolkodni. Gyökeret eresztett életek és Vándorló lelkek – ezek vagyunk mindannyian.

It is the best for me to think when I travel. If I sit down at home, my regular environment does not inspire me, I need to move, I need to go somewhere. The best is to go somewhere without preconceptions. The further I get, the easier to loose my old self and get closer to the real me. Because of that, a journey is an opportunity. Nowadays many people travel for many different reasons. The aims are also variable. Some people are running away from, while others are looking for something. For me the ideal journey is when my soul is empty and I have no destination. Full of opportunities, full of creativity. It is a sublime state.

An ongoing journey requires a constant presence. If you travel you can only bring a few necessary items with you. You do not have to worry about the preservation of your environment only the preservation of yourself. Because of that, a journey is a free and irresponsible state. When I travel I often feel that I disappear from the world, because those who see me do not know me, while I am hundred kilometres away from those who know me, I do not exist for them. It is paradox, because in this regard being on the road is the same as being in an empty room. If we travel, we follow the wind and let the strings of our lives go, the strings we keep picking up and stitching on in our everyday routines. We have to take the road, we have to go, on and on. Traveling is like speaking, this is the only possible way to think. Settled lives and wandering souls – that is who we are.

*"You will pack everything neatly, however you will realize that your suitcase is empty only when you open it later. We are empty my dear Lojzi, we bled out, you can take nothing from here unless your own emptiness."
/ Péter Nádas: Parallel Stories*

HOMO PASSANGER

↑ Homo Passanger kiállítás képe
Homo Passanger exhibition
2014

↑ **Utazó bőrönd** *Travelling Suitcase*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ **Utazó bőrönd (fekete-fehér verzió)** *Travelling Suitcase (Black and White Version)*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ **Homo passanger I.** *Homo Passanger I.*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 50 × 50 cm

↑ **Homo passanger III.** *Homo Passanger III.*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 50 × 50 cm

↑ **Homo passanger II.** *Homo Passanger II.*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

↑ **Homo passanger IV.** *Homo Passanger IV.*
2014 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

↑ **Homo passanger V.** *Homo Passanger V.*
2014 olaj, vászon oil on canvas
méret size 50 × 50 cm

2015

A Hotel Kronos mindig fel van állványozva, a homlokzata, sőt a méretei is folyamatosan változnak. A legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy a helyét is állandóan változtatja. Ha egyszer kilépsz a kapuin csak a sorsban vagy a szerencsében bízatsz, hogy újra megtaláld. Az élethez pedig szerencse kell. A Hotel valahogy beleragadt az állandó változásba, ez az ami állandó benne. A szobák mérete a házzal együtt alakul. Ha álomra hajtod a fejed egy egyággyas tengerre néző szobában előfordul, hogy egy nászutas lakosztályban ébredsz egy másik ember mellett.

A Hotel Kronosba nem volt érdemes túl sok holmival érkezni, mert ahogy minden más is a poggyász is folyamatosan átalakult. Mindig csak az volt a biztos, ami éppen az ember zsebéiben vagy a nála lévő táskában volt. Aki túlságosan ragaszkodott a megszokott tárgyaihoz nagy batyukkal és sok csomaggal volt kénytelen közlekedni. Aki el tudta engedni a tárgyakhoz való kötődését annak éppen elég volt egy fogkefe, egy bicska, toll és némi papír.

Állítólag a Hotel mindig azt adta az ott tartózkodónak, amire szüksége volt, még ha nem is volt tudatában mi is kellene neki, vagy magának sem merete bevallani a vágyait. Volt aki megszámlálhatatlan bőrönddel érkezett, mert hónapokat, sőt éveket tervezett a Kronosban eltölteni és másnap egy üres szobában érte a reggel. Persze mindezek csak pletykák, mert aki ott járt sosem beszélt róla, nem volt mit mondania.

Élete során szinte mindenki megfordul a Kronosban. Van aki rettegve próbál menekülni, van aki mámorosan vándorol szobáról szobára. Én tíz évente visszajárok és olyankor mindig ugyanazt a szobát kapom. Üreset, de otthonosat, fenséges kilátással a tengerre.

Hotel Kronos is always covered in scaffolding, the facade, and the dimensions are always changing. The most pertinent feature is that it always changes its location. Once you exit its gates, you can only hope to chance or fate that you will find it again, and life requires chance. The Hotel somehow got stuck in constant change; this is what is constant within it. The sizes of the rooms evolve with the building. If you fall asleep in a one-bed room facing the sea, you may very well find yourself waking up in a honeymoon suit next to someone else.

It is not worthwhile to bring a lot of belongings to Hotel Kronos, as everything else, the luggage constantly transforms as well. The only things for certain were what the person had in their pockets or their handbag. Those who were too reliant on their belongings had to travel with large bags and a lot of luggage. Those who could let go of their materialistic attachment sufficed with a toothbrush, a pocketknife, a pen and some paper.

Apparently the Hotel always provided what they needed for those that stayed, even when the person did not realize what they might have required, or they were too afraid to admit to themselves their desires. There were some that arrived with uncountable amount of suitcases, as they were planning to spend months, or even years at Kronos, and woke up to an empty room the next day. Of course, these are all rumours, as those that stayed there never spoke about it, they had nothing to say.

During their lives everyone visits Kronos. Some fearfully try to escape it, others travel from room to room in an intoxicated fashion. I return every ten years and always receive the same room, empty but homely, with a magnificent view of the beach.

↓Plató Plato

2015 olaj, vászon oil on canvas

méret size 140 x 110 cm

→ *Busz Bus*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

↑ *Ponyva I. Sheet I.*
2015 olaj, vászon oil on canvas
méret size 40 × 30 cm

↑ *Ponyva III. Sheet III.*
2015 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↑ **Felújítás** *Renovation*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 30 × 40 cm

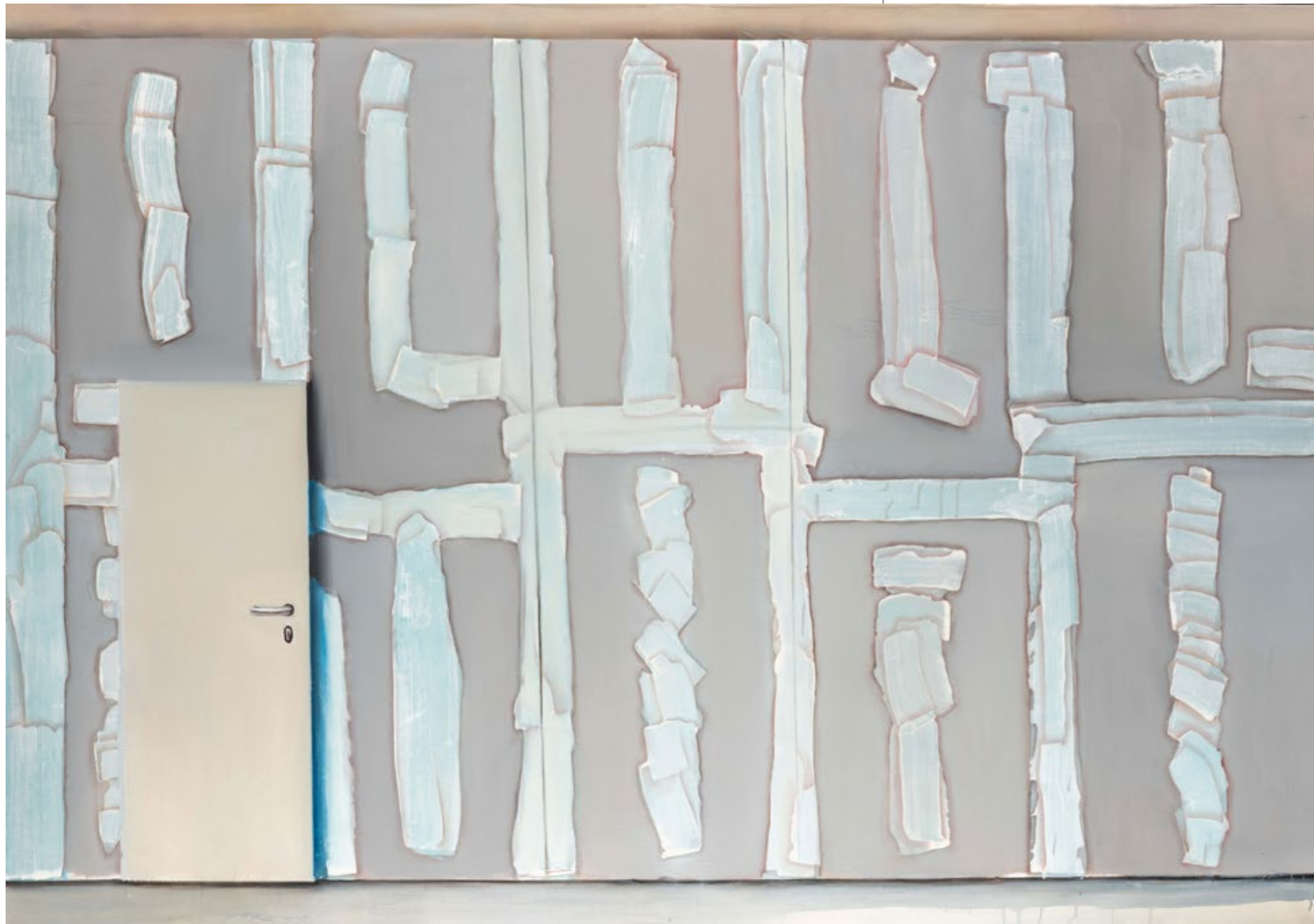
↑ **Ponyva II. Sheet II.**
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 40 × 30 cm

↑ **Levelesláda** *Letterbox*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 45 cm*

↑ **Levelesláda II.** *Letterbox*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 45 cm*

← Fal Wall
2015 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 200 cm

2016

Mikor gyermekkoromban összejöttünk más gyerekekkel volt, hogy szellemet idéztünk. Ilyenkor az asztalra tettük egymás mellé a kezeinket, hogy éppen összeérjenek és egy kört alkossanak. Az idősebbek mindig azzal ijesztgettek minket, hogy ha nem koncentrálnak, vagy elhülyéskedjük a dolgot lehet, hogy a szellem, akit megidézünk belénk költözik. Bizsergető érzés volt ez az egész, majd kiugrott a szívem. Bambulni is imádtam, elképzelni magam előtt valamit és csak nézni ezt az imaginárius dolgot. Vannak olyan látványok, amelyek értelmezéséhez az agynak néha másodpercekre van szüksége. Ilyenkor meglátjuk, amit addig csak néztünk. Az ambiguitás kétértelmű helyzet, melyben adott jelenségnek akár két vagy több értelmezési lehetősége is adódik. Az ambiguitásban van egy sajátos spiritualitás. Mindig olyan képeket szerettem volna készíteni, amely az embert bambulásra készítetik, amelyek kapcsán feltesszük a kérdést, mit is látunk? Ez az átmenetiség olyan, mint a szédülés. És minél hosszabb ideig tart a többes értelmezés lehetősége annál később érkezik a betetőző katarzisz. Ilyenkor nincs isten, nincs ember, sem érték, sem mérték... Ez az önmagunk fölé emelkedés állapota. A kognitív disszonancia redukció annyit tesz, hogy ha az ember az addigi élettapasztalatához képest gyökeresen új dologgal találkozik, ami az addigi rendszert idézőjelbe teszi, akkor megváltoztatja emlékeit, csak hogy ne kelljen szembesülnie a saját világának relativitásával. Ennek fényében mi nem relatív? Mint látjuk az emlékeink is azok. Van e mérték? Vannak e értékek? Azt gondolom, ha önmagunkba nézve meglátjuk az önellentmondásainkat, empátiával fordulunk a másik felé, szabadokká válunk, és a környezetünket is szabadabbá tesszük.

„Egy művésznek önmagához képest is szabadnak kell lennie, azaz önmagától is állandóan meg kell szabadulnia, hát még a pillanatnyi stílusirányzatoknak a követésétől.”

/Gerber Pál

In my childhood when we gathered with other children, sometimes we evoked ghosts. We put our hands on the table next to each other just to barely touch our fingers and formed a circle. Older children scared us by saying that if we do not focus or if we make fun of it, the ghost we evoked might possess us. It was a tingling feeling, my heart almost jumped out. I also loved gazing, visualizing something and watching this imaginary thing. There are certain sights that our brain needs only seconds to interpret. At this time, we see that we have only watched so far. Ambiguity is an ambivalent situation, when a certain situation can have two or more ways of interpretation. There is a specific spirituality in ambiguity. I have always wanted to create images that urge people to gaze and we are urged to ask the question: what do we see? This transition is like temporary vertigo. And the longer the possibility of ambiguity lasts, the later the culminating catharsis arrives. This time there is no God, no humans, neither value, nor measure... This is the state of rising above ourselves. The cognitive dissonance reduction is when one meets things that are radically new compared to the past life experience and it puts this old system into quotation marks, then it changes the memories to avoid confronting the relativity of its own world. In light of this, what is not relative? As we can see, our memories are. Is there any measure? Is there value? I believe if we see our own controversies when facing ourselves, we turn to others with empathy, we are released and we release our ambience too.

"An artist should be free also in relation to himself, namely he has to dispose himself of himself and mostly of following temporary trends."

/Gerber Pál

↑ **AV AV**
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 40 × 30 cm

↑ **Colostok Folding Rule**
2016 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 40 × 30 cm

2016

↑ **Üresség III.** *Emptyness III.*
2016 olaj, vászon oil on canvas
méret size 30 × 40 cm

↑ **Üresség I.** *Emptyness I.*
2013 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

→ **Vége** *The End*
2016 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 40 cm*

↑ **Az ágy és az óra között** *Between the Bed and the Clock*
2016 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 20 cm*

↑ **Mérhetetlen** *Not Measurable*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 20 cm*

↑ **Mérhetetlen II.** *Not Measurable II.*
2013 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 30 × 20 cm*

→ **Sem mérték** *Not Even Measure*
2016 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 110 × 140 cm

2017

Lehet-e a festészetről, mint koncepcionális művészeti formáról gondolkodni? A festészetnek, mint médiumnak nem éppen az a lényege, hogy a pillanattal, mint a jelenlét kapujával van kapcsolatban? Létezik-e tisztán konceptuális festészet, és ha létezik mivel magyarázható a médiumválasztás? Az 50 x 50-es képeket felvonultató fotóalapú festményfolyam a festészet koncepcionális lehetőségei és véletlenszerűsége építő expresszivitása között keres kommunikációs pontokat. A logikára és a deduktív gondolkodásra használt bal agyfélteke a fotó alapú képrészletek szolgálai lemásolásakor aktivizálódik, a kreativitásra és totális élményekre fogékony jobb agyfélteke az öntudatlan festékeveréskor lép működésbe. A két agyfélteke összebékítése egy-egy képen a festménysorozat valódi témája. Látszólag családi képek sorozatával van dolgunk, valójában a látvány mögé pillantva a koncepció és a spontaneitás konfliktusát, vagy megbékélését mutatja. A világ nem ismerhető meg csupán az egyik oldal vizsgálata által. A felvilágosodás során győzedelmeskedett racionális, objektív világ megismerési törekvés elidegenítő és elválasztó, éppen az hiányzik belőle, ami a jobb agyfélteke egységélményében, totális spirituális élményközpontúságában megtalálható. A képeken megjelenő, a hagyományos értelemben hibának minősülő kizökkentő motívumok már korábbi munkáimnak is szerves részei voltak. A kisebb tégyszerű, gyűrődésnek tűnő hibáktól egészen az applikált hulladékokig, cigarettacsikkig minden lehet az absztrakt gondolkodást katalizátorként beindító motívum. Úgy érzem ez a kizökkentés a képi illúzióról is fellebbenti a fátylat, ezzel felborítva a hagyományos, racionális képi megközelítést. Ahhoz, hogy tudjuk mihez képest más ez a megközelítés a képen hagyni kell racionális dolgokat is jelen lenni. A szemlélő a kép feltérképezése során ér el azokhoz a pontokhoz, melyek már más megközelítést igényelnek és a festészet, a művészet lényegét tárják fel.

A festészetet racionálisan megérteni a maga teljességében nem lehet. Sokkal több dologról, sőt más dologról szól, mint amit a felületen ábrázol. Egy festmény minőségeinek feltárásával kerülnek felszínre. Ezek a rétegek külön-külön megismerhetők és értelmezhetőek.

Is it possible to talk about painting as a conceptual art form? Isn't the essence of painting, as a medium, to be in relationship with the moment as the gate of presence? Is there a purely conceptual painting, and if there is, how can the choice of medium be explained? The photo-based painting steam, featuring 50x50 pictures, looks for relations between the conceptual possibilities of painting and its expressiveness built on randomness. The left hemisphere used for logic and deductive thinking which is activated during the slavish copying of photo-based picture details, the right hemisphere, sensitive to creativity and total experiences, takes effect during the unconscious paint mixing. The real topic of the painting series is the reconciliation of the two hemispheres in each painting. Seemingly we deal with series of family pictures, actually, seeing behind the scene, it shows the conflict or reconciliation of concept and spontaneity. The world cannot be recognised by observing only one side. The rational, objective pursuit of the world that triumphed during the Enlightenment is alienating and separating, it misses exactly what can be found in the unity experience and the spiritual experience-orientation of the right hemisphere. The shocking motifs in the pictures, considered mistake in the traditional sense, have already been an integral part of my previous work. Everything from seemingly small tears and creases to applied waste and cigarette butts can be the motive that triggers abstract thinking as a catalyst. I feel that this shock lifts the veil on the pictorial illusion, upsetting the traditional, rational pictorial approach. In order to know how different this approach is, we need to let the rational things presented in the picture. The viewer, through mapping the picture, reaches the points that require different approaches and reveals the essence of painting and art.

Painting cannot be understood rationally in its totality. It is about way more things, moreover different things that it depicts on the surface. The qualities of a painting get to the surface by revealing its layering. These layers can be known and interpreted separately too.

↑ **Papír papíron** *Paper on Paper*
2017 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 40 x 30 cm

2017

↑ Üres I. *Empty I.*
2003 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 120 × 80 cm*

↑ Üres II. *Empty II.*
2003 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

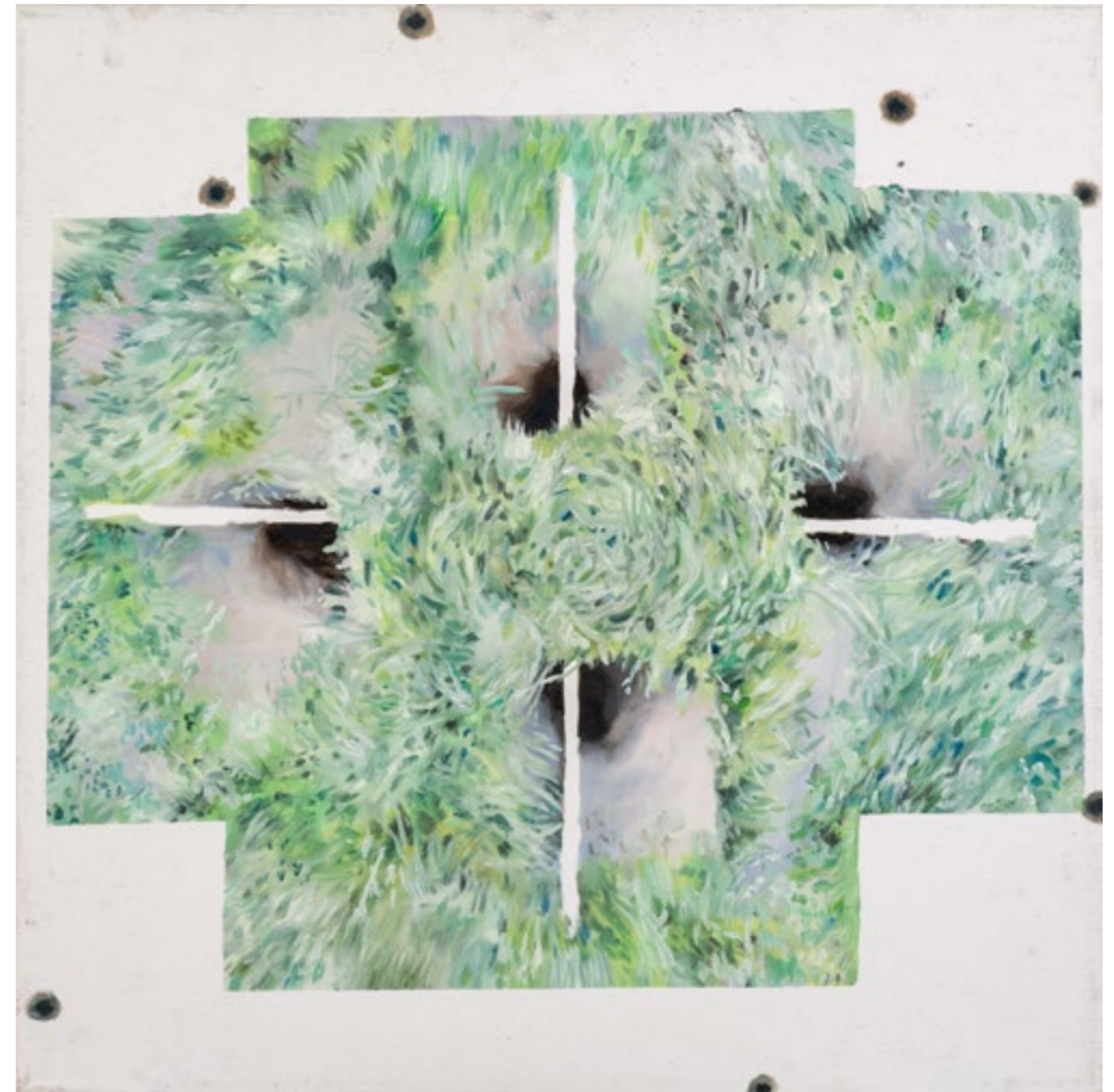
↑ Üres III. *Empty III.*
2003 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 100 × 70 cm*

↑ **Vörös asztal** *Red Table*
2017 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 50 × 50 cm*

→ **Üres** *Empty*
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

→ **Szettek szentje** *The Holy of the Holy*
2017 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 50 × 50 cm

← ↑ Márvány I. *Marble I.*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 140 × 110 cm

↑ TTT c. Festmény vázlatrajza
Sketch for the painting TTT

→ TTT TTT
2018 olaj, akril, vászon *oil and acrylic on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

↑ Épít és rombol II. *Build and Deconstruct II.*
2018 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

→ Épít és rombol *Build and Deconstruct*
2017 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

← Kirakat I. *Storefront I.*
2018 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↓ Kirakat II. *Storefront II.*
2018 olaj, vászon oil on canvas
méret size 130 × 110 cm

↑ **Monet a Youtube-on** *Monet on Youtube*
2017 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 100 × 70 cm

↑ **Unikornis Unicorn**
2017 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 40 × 30 cm

PERFORMATIV

2018 PORTRÉK *PERFORMATIVE PORTRAITS*

A személyiség lebontása a képeken a maníros, kívülről befolyásolt (nem a jelenlét tudatállapotában született) megnyilvánulások kizárását is maga után vonja. Ez az attitűd többször előkerült már a művészettörténetben. Az automatikus írás, festés ennek az irányultságnak egyik megoldási lehetősége, amely a család és az iskolák által hipnotizált személyiség (ego) mögötti általánosabb igazságokra mutat rá. Az automatikus művészi megnyilvánulások a dadaisták és a szürrealisták mellett a pszichedelikus hippikultúra művészeinek is közkedvelt formái voltak. Allen Ginsberg például azért használta az automatikus írást, hogy a gondolatok a maguk póreségében, őszintén jussanak el a befogadóhoz. Ebben az esetben a közvetítő közeg teljesen dísztelen, már-már nem is művészi, inkább egy gondolatfolyamról beszélhetünk. Ha az őszinteség és a manipulálatlan gondolat megjelenítése a cél, akkor ez egy célravezető irány lehet. Úgy gondolom a maga nemében minden nem alkalmazott művészet *l'art pour l'art*, hiszen a művész a saját formakincsét a saját gondolatai, érzései kifejezésére használja, és a cél szinte minden esetben maga a művészet gyakorlata. Ha a szemlélő felfedezi benne a tartalmat, a gondolatot, az már a saját személyes része a folyamatban, ami csak rajta áll, az ő személyiségét (ego) teszi próbára. Azt tartom igazán jó művészetnek, ami szabadságával a befogadót is szabaddá teszi, ennek eléréséhez viszont először el kell altatnia az ego-jának gyanakvását. Nem komfortos, ha annyira idegen valami, hogy spontán elutasítást vált ki a nézőből. Az én célom a figyelem elaltatása, majd betörni az ego mögötti végtelen és időtlen valódi tudatosságba. Az energia nyelvére lefordítva ez azt jelenti, hogy egy mű, műegyüttes, kiállítási installáció vibráljon a belső energiáktól, és készítse a nézőt, látogatót is ebben a vibrálásban való részvételre. Az energia pedig csak úgy tud áramolni, ha a történetiséget, tehát a valóság csupán elgondolt, illúzióként létező rétegeit átlátszóvá tesszük.

Destructing the personality in the pictures entails the exclusion of the mannered, outwardly influenced (not born in the state of presence) manifestations. Automatic writing, painting are one of the solution possibilities for this orientation, which points out the general truth behind the personality (ego) is hypnotized by schools and family. The automatic artistic manifestations were popular among Dadaists, surrealists and also in the psychedelic hippy culture. For instance, Allen Ginsberg used automatic writing in order that the thoughts can get to the viewers honestly, in their nakedness. If the aims are the visualization of honesty and non-manipulative thoughts this can be an effective direction. I think all the applied arts in their kind is *l'art pour l'art* as the artist use it for expressing his own forms, thoughts, emotions and the aim is in most of the cases is to practice art itself. If the viewer discovers the real content, thought, it is his personal part in the process which is up to him and tries his personality (ego). I consider it a really good art which sets the recipient free and for achieving this, he has to quench the suspicion of his ego. It is not comfortable when something is so strange that it evokes spontaneous rejection from the viewer. My aim is to quench the attention then break into the eternal and timeless consciousness behind the ego. Translating this into the language of energy, it means that the artwork, collection of artworks, exhibition installation should vibrate from the inner energies and makes the viewer, the visitor participating in this vibration. And energy can only flow if we make the historical approach, that is only imaginary layers of reality that exist as illusions, transparent.

PERFORMATÍV

PORTRÉK *PERFORMATIVE PORTRAITS*

↑ **Performative Portrait, Bori** *Performative Portrait, Bori*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 140 × 110 cm

↓ **Performative Portrait, Kata** *Performative Portrait, Kata*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

→ **Performative Portrait, Jana** *Performative Portrait, Jana*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 40 × 30 cm*

↓ **Performative Portrait, Kata** *Performative Portrait, Kata*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

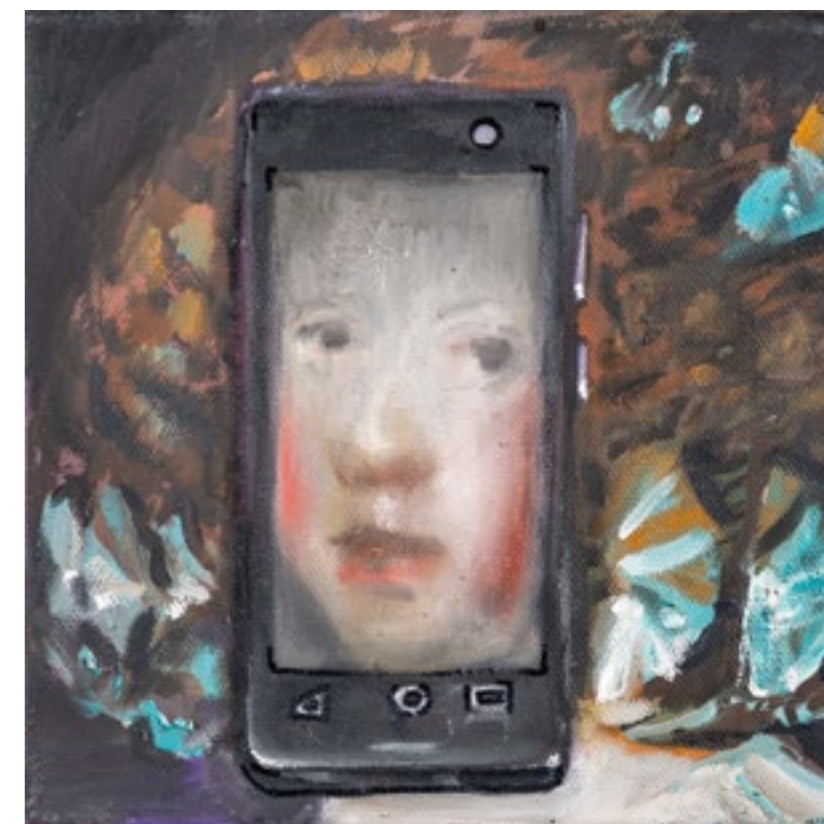

→ **Performative Portrait, Árpád** *Performative Portrait, Árpád*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 200 cm*

← **Aukció** *Auktion*
2015 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 130 × 110 cm

↑ **Performative Portrait** *Performative Portrait*
2018 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size* 20 × 20 cm

2019

A tengeri kígyó, a héber leviatan megfelelője. Mitikus tengeri állat, melyet óriáskígyó, sárkány vagy krokodil alakban ábrázolnak. Idővel a leviatan mindenféle nagyméretű szörny szinonimája lett. Az Újtestamentum szerint Leviatan az Antikrisztus megtestesítője, akit az Úrnak le kell győznie. Az Ószövetségben csak a költői képekben fordul elő és a romlás erőt személyesíti meg.

A Leviatán sorozat festményei tájképek, sehol egy szörnyalak. Ám ezek a tájak torzultak, mintha valami vagy valaki eltorzította volna a valóságot, éppen annyira, hogy kizökkentve érezzük magunkat és elbizonytalanodjunk saját érzékelésünkkel kapcsolatban. A valóságnak ez a torzítása a leviatán műve. Ő az a láthatatlan szörnyeteg, aki nem engedi, hogy észrevegyük az igazat, amely csak nő és nő egészen addig, míg el nem homályosítja az összes érzékszervünket. A leviatán semmi egyéb, mint a mi magunk által felépített világ, a kultúránk, a civilizáció. Ez a szimbóluma mindannak, ami kézzelfoghatatlan, láthatatlan, de mégis nagyban befolyásolja mindennapjainkat, a döntéseinket. Mond ki a nevét és bosszúságod gyűlöletté válik, félelmed rettegéssé fokozódik. A leviatán megfékezhetetlen, mert őt mi alkottuk és már nem tudjuk megállítani.

The sea serpent is the equivalent of leviathan (Hebrew: livjatan "wreathed, twisted in folds".) Mythical sea creature which is depicted as a constrictor, dragon or crocodile. Over time leviathan became synonymous with all large monsters. According to the New Testament Leviathan is the embodiment of Antichrist that the Lord has to beat. In the Old Testament it appears only in the poetic imagery and it embodies the powers of destruction.

The paintings of the Leviathan series are still-lives, there is not a single beast. However, these landscapes are distorted as if somebody or something had distorted the reality to only such an extent that we feel ourselves put off and uncomfortable about our senses. The distortion of reality is leviathan's work. Leviathan is the invisible monster who does not let us notice the truth, which is growing and growing until it blurs all of our senses. Leviathan is nothing but the world, our culture, the civilization we have built. This is the symbol of everything that is not tangible, that is invisible but still influences our days and decisions. Tell its name and your annoyance turns into hatred, your fear grows into terror. Leviathan is unstoppable, because we created it and we cannot stop it anymore.

↑ Torzított táj I. *Distorted Landscape I.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ Torzított táj I. *Distorted Landscape I.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

2019

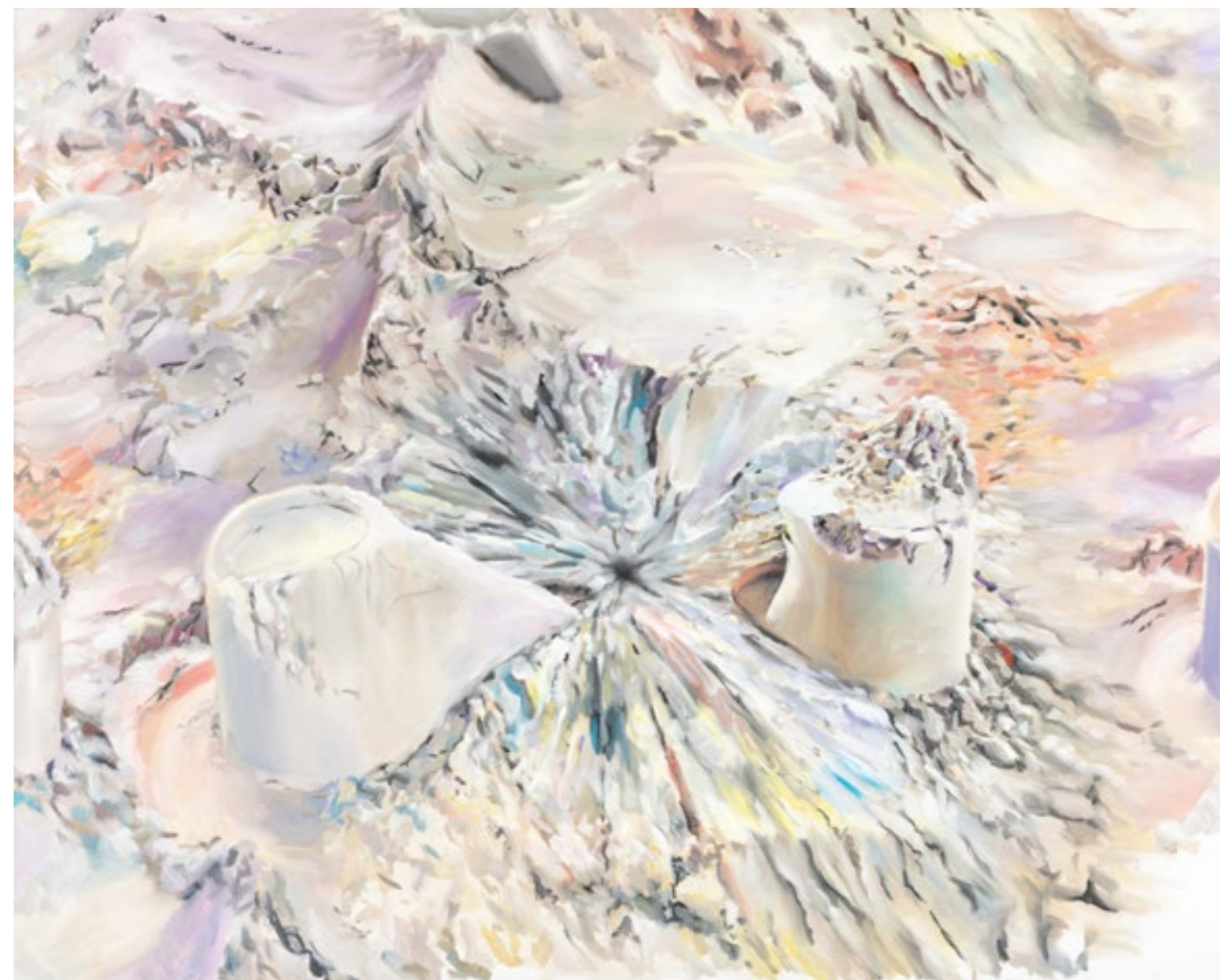
↑ Torzított táj V. *Distorted Landscape V.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ Torzított táj IV. *Distorted Landscape IV.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ **Torzított táj VI.** *Distorted Landscape VI.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ **Torzított táj VII.** *Distorted Landscape VII.*
2019 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

← **Leviatán I.** *Leviathan I.*
2019 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 140 × 110 cm*

↓ **Torzított táj III.** *Distorted Landscape III.*
2019 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

→ Torzított táj II. *Distorted Landscape II.*
2019 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

CSENDELE I

MÉRTÉKKEL

2020

*STILL LIFE
WITH MEASURE*

A mindannyiunkat körülvevő valóságot analitikus agyunk folyamatosan kontextualizálja. Minden formát, színt, tárgyat, élőlényt és helyzetet egymáshoz hasonlítva helyezi el a saját koordináta-rendszerében. Így teremti meg önmagának azt a mentális térképet, amely segít minket térben és időben eligazodni. Ezt a mentális térképet tekintjük egyetlen valóságunknak, hiszen ezzel élünk születésünk óta folyamatosan, és nem is sejtjük, hogy be vagyunk csapva önmagunk által, hogy a hatékonyság oltárán feláldozzuk tisztánlátásunkat. Ebből a kollektíven elfogadott és szubjektíven fenntartott valóságból minden kitekintés a traumatizálódás veszélyével jár, de az ekstázis lehetőségét is hordozza. Új mértéket fedezünk fel minden ilyen tapasztalással. Az új mérték pedig relativizálja az addig megszokottat, lehull az addigi illúziót fenntartó lepel. Ez az apokaliptikus tapasztalata. Ezután egy feladata van az ilyen más mértékű tapasztalatot megélt embernek: az új élmény hatására át kell szerveznie a mentális térképét, tehát a valóságát.

A kriminalisztikai vagy a régészeti helyszínelés mérőlécei fogják egységbe a festményeken megjelenő motívumokat, valamint a sorozat festményeit egyaránt. Ezek a mérőlécek egyszerre szimbólumok és a kontextust absztraháló motívumok. Bizarr jelenlétük hirtelen objektíválja a jelenetet, ugyanakkor azonnal egy történetet sejtet, amelynek ez a jelenet a végpontja, a lenyomata. Ugyanakkor Koincidenciák, ismétlődések, szimmetriák, térbeli és időbeli glitch-ek sejtetik, hogy az észleléssel megismerhető valóság határterületein járunk.

The reality around us is consistently contextualized by our analytic brain. It sets all the shapes, colours, objects, creatures and situations in its own coordinate system comparing them to each other. Thus, it creates the mental map for itself which helps us to orient ourselves in space and time. We consider this mental map to be our sole reality, as we have been living with it since our birth and we do not even suspect that we are deceived by ourselves in order to sacrifice our discernment to efficiency. Any outlook from this collectively accepted and subjectively maintained reality carries the risk of trauma, but it also carries the chance of ecstasy. We discover a new measure with all such experiences. The new measure relativizes the usual and the veil holding the previous illusion falls. This is the experience of apocalypse. After all, there is one task remaining for the person who had an experience at such a level: he has to reorganize his mental map, thus his reality, as a result of the new experience.

Motifs appear in the paintings and also the painting series are surrounded by the measuring rods of crime scenes or archaeological sites. These measuring rods are symbols and motifs that abstract the context. Their bizarre presence immediately reifies the scene, at the same time they suggest a story and this scene is the imprint and endpoint of this story. At the same time coincidences, repetitions, symmetries, spatial and temporal glitches suggest that we are at the border of the reality that can be recognised by the senses.

CSENDELE I

MÉRTÉKKEL

2020

*STILL LIFE
WITH MEASURE*

↑ Dexion *Dexion*
2020 olaj, vászon oil on canvas
méret size 140 × 110 cm

↑ **Csendélet mértékkel** *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ **Fibonacci Fibonacci**
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↓ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↓ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon *oil on canvas*
méret *size 110 × 140 cm*

↑ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

↑ Csendélet mértékkel *Still Life with Measure*
2020 olaj, vászon oil on canvas
méret size 110 × 140 cm

HORVÁTH DÁNIEL

1980 born in Budapest

TANULMÁNYOK EDUCATIONS

2000-2006 Hungarian University of Fine Arts - painter class
2012-2015 Hungarian University of Fine Arts - Doctoral program
2018 Doctor of Liberal Arts

2001 member of the Young Artists Association
from 2016 curator at the Hungarian Day of Painting Association

DÍJAK AWARDS

2003-2004 Daad scholarship, Akademie der Bildenden Künste
Nürnberg, D
2005 Kondor Béla prize
2006 Herman Lipót prize
2007 Essl Award - II. prize
2008-2011 Derkovits scholarship
2009 Eszterházy prize
2011 Artist residency - Lisboa, P
2015 Maticska Jenő prize
2016 Hungarian State Scholarship in Rome

EGYÉNI KIÁLLÍTÁSOK

SOLO EXHIBITIONS

2001 Meander gallery, Bp
Renesszeánsz gallery, Bp
2002 Tale - Renesszeánsz gallery, Bp
2004 MG gallery, Bp
Autumn Salon - with Piars Tomasz, Bp
Tabula Rasa - MG gallery, Bp
2005 Meander gallery, Bp
Extra
2006 3 sculptures, 2 paintings - 1 installation - HUFA, Bp
AL galéria - with Szabados Árpád, Bp
Fonó, Bp
2007 Betonút zrt., Bp
Plein-art fesztivál, Claro gallery, Bp
Parade, Octogonart gallery, Bp
2008 The Earth has eyes and the forest has ears - Nextart gallery, Bp
50 days - Stúdió gallery, Bp
2009 Home Sweet Home - Nextart gallery, Bp
2010 Forest - Nextart gallery, Bp
2011 Hungarian Embassy in New York
Retrospect - Krisztina Palace, Bp
Stories beyond good and bad - Nextart gallery, Bp
2013 Deja vu fabrik - Nextart gallery, Bp
2014 My father's presence - Espace Gaia, Geneva, Ch
Fachwerk - Art9 gallery, Bp
Homo Passanger - Nextart gallery, Bp

- The islands of aschetism, with Lapos László, Latarka, Bp
Vitkovics House, Eger, H
- 2015** Konzum - Lollypop factory, Bp
Ping-pong - with Kamondi Gabriella - Labor, Bp
Hotel Kronos, Ateliers Pro Arts gallery, Bp
- 2016** B-sides and rarities, Kőrösi Csoma Cultural Centre, Bp
The End, Pince, Bp
Not even measure, Nextart gallery, Bp
Foreword, with László Lapos, Fészek gallery, Hermann Sal, Bp
- 2017** Mare Nostrum - with Zsuzsa Magyari, Art9 gallery, Bp
- 2018** Performative portraits - with László Fehér and Henrik Martin
- Rugógyár gallery, Bp
Horum Expecta Veniet, FUGA, Bp
- 2019** Leviathan, Karinthy Salon, Bp
- 2020** Enigma, UP Gallery, Bp
Still life with measure, B32 galéria, Bp
- 2021** XXXX, OKK, Bp
Curtain, with József Baksai, Max city gallery, Törökbálint

CSOPORTOS KIÁLLÍTÁSOK

GROUP EXHIBITIONS

- 1999** Újlipótvárosi gallery
Ars Hungarica - Aquarius Day
Szentendre - Vajda cellar
Kispešti Vígadó
- 2000** Viztorony gallery - Animal Life
Ars Hungarica - Gemini Day
- 2001** Nyitott műhely - Undecided
Bárka theatre
- 2002** Budapest gallery - Csapó 1
Puskin gallery
HUFA - Barcsay Hall - The language of colours
- 2003** Cadre Rouge gallery - Flekk
Millenáris Park
- 2006** Best of Diploma - HUFA Barcsay Hall
Friss Európa - Kogart house
The day of painting 2006
Erlin gallery
Fresh Europe - Hungarian Institute, Bruxelles, BE
- 2007** Szabados class - Polish Institute Bp.
Essl Award - Ludwig Museum Bp.
ABT Galerie, Stuttgart, D
Holdudvar gallery
Meander group - Missionart gallery, Miskolc
Group therapy - Octogonart gallery, Bp
Nextart gallery
Essl Award 2007, Essl Museum, Klosterneuburg/Wien, A
- 2008** Essl Award 2007, Kunstforum Ostdeutsche Galerie, Regensburg D
The day of painting 2008
- 2009** Danubiana Festival 2009, Bratislava, Sk
Eszterházy prize, Kunsthalle Budapest
Art Cologne, D
Vilnius Art Fair, Vilnius, Lt
Derkovits Scholarship exhibition, Ernst Museum

- 2010** Collegium Hungaricum, Wien, A
Central Europe Revisited, Eisenstadt, A
Derkovits Scholarship exhibition, Ernst Museum, Bp
Donumenta 2010, Hungary, Kunstforum Ostdeutsche Galerie,
Regensburg D
ArtMarket Budapest - Krisztina Palace
- 2011** Paper - Virág Judit gallery
Derkovits Scholarship exhibition, Ernst Museum
Budapest flow - Virág Judit gallery
FIKA, Puppet theatre, Pécs
It speaks for itself - Hungarian National Gallery
ArtMarket Budapest - Millenáris Park
Galerie Schuster, Berlin D
Day of Painting, Hungarian National Gallery
- 2012** Blitz Weekend, Berlin D
Day of Painting, Hungarian National Gallery
What is hungarian? Kunsthalle, Bp
- 2013** Young Painters - Klebersberg curia, Bp
Bauoxit festival, Bp
Fuchs, Pinczés, Horváth - ArtIX - XI. gallery, Bp
Day of Painting - Reök palace, Szeged
Error and co, The contemporary Hungarian Gallery, Dunajska Streda, Sk
- 2014** Game - Latarka, Bp
Ember, ma, holnap - Gallery IX-XI., Bp
Day of Painting - Bálna, Bp
Rethinking retrospective - MAMŰ gallery
MagnetikZone Budapest - Gallery IX-XI.
- 2015** Other half - Kőrösi Csoma Culture Center, Bp
Exercise - Platán gallery, Latarka, Bp
Day of painting - Bálna, Bp
Art Market 2015 - Millenáris, Bp
- 2016** Óbuda Show, Esernyős gallery, Bp
Invariant, The contemporary Hungarian Gallery, Dunajska Streda, Sk
Rome Art week, Roma, It
About Blank, Macro Testaccio, Lapelanda, Roma, It
Painting in free space - Eisenstadt, Esterházy palace, A
Figurama 2016, Katowice, Pl
- 2017** Kepes Intitute - Eger, H
Figurama 2017 Poznan, Pl
REAL Hungary - Collegium Hungaricum, Wien, A
- 2019** Mond di Apparenze, Hungarian Academy in Rome, It
Four Masters, Dunajka Streda, Sk
- 2020** Free Play, II. National Salon of Fine Arts. - Kunsthalle, Bp
- 2021** Supervision, OKK, Bp

HORVÁTH DÁNIEL

horvatdc@gmail.com
www.horvathdaniel.com
tel: +36202416139

© HORVÁTH DÁNIEL
2022

Bevezető szöveg *Introduction* by **Garami Gréta**
Fejezet szövegek *Chapter texts* by **Horváth Dániel**
Lektor *Proof reading* by **Csukás Márton, Csukás Barnabás**
Fordítás *Translated by* **Mance Orsolya és Nagy Lilla**
Fotográfia *Photography* by **Réthey-Prikkel Tamás**
Grafikai terv *Graphic Design* by **Ulrich Sára**

Alkalmazott betűtípusok *Typefaces used* **Suisse Int'l & Apoc Revelations**
by Swisstypefaces and Blaze Type

Támogatta *Supported by*

